DUMITRU GĂLEȘANU

ADDÉNDUM

POEME ‖ POEMI ‖ POEMS

Addéndum

de

Dumitru Găleșanu

Mótto:

„Numai un lucru care a fost cu adevărat gândit
are norocul să fie iar și iar «mai bine» înțeles
decât s-a înțeles chiar el pe sine.
Dar, atunci, această mai bună înțelegere
nu este meritul interpretului,
ci darul oferit de însuși obiectul interpretării.”
Originea operei de artă – Martin Heidegger

Când imaginea poetică se descătuşează…

de Titu Popescu

Îi dau dreptate criticului A.I.Brumaru când îşi exprimă reţinerea faţă de *poezia filosofică*, ea i se pare un viciu de formă, poezia de idei fiind chemată să dezlege “toate stricările limbii”. Motive găseşte chiar în volumul lui Dumitru Găleşanu, intitulat *Însemnele materiei*, criticul sprijinindu-se, în cazul lui Eminescu, pe ideea că “poetul a amestecat totul”, conceptele rămânând simple imagini.

La Dumitru Găleşanu conceptele nu se transformă, de cele mai multe ori, în imaginile cerute de poezie, ci rămân enunţuri teoretice în sine, prinse într-un aranjament vertical, care dă astfel senzaţia formală de poezie. Artistul-autor nu se “distruge” heideggerian, pentru a lăsa opera să treacă pe prim-plan, el rămâne regizorul suprem, care dirijează cu aplomb intrarea elementelor în imagini, din când în când făcând loc elementelor concrete ale fiinţei, care ţin de poezie.

Este de semnalat, la acest volum intitulat *Addéndum*, că autorul favorizează incarnaţia poetică, de această dată în detrimentul poeziei filosofice, şi bine face. Căci cine vrea să citească filosofie merge la filosofie, cine vrea poezie alege poezia şi nu succedanee ale ei în filosofie.

Schimbările de “paradigmă” nu sunt ceva nou, dar întotdeauna scrisul a revenit la originile sale. Eu am scris o carte despre interpretările paradoxiste ale lui Florentin Smarandache (*Estetica paradoxismului*), încercând teoretizarea lor în spiritul esteticii “aluzive” de astăzi, în care şi scrierile lui Dumitru Găleşanu s-ar încadra, dar în concluzia demersului meu teoretic arătam că atunci când ne referim la viitorul literaturii nu putem să ne amăgim “paradoxistic”, ci să credem în revenirea la clasica literatură şi la sufletul omului.

Iată un exemplu de “seducţie” din acest volum, prin care poetul ne semnalizează trezirea în sine a sensibilităţii lui poetice, ca şi calea, în care noi credem, de urmat în poezie: “Astfel/ sedus de aura ei genuină,/ înmiresmat de verdele *pur* – împărat/ prin vămile de suflet – de-a lungul şi de-a lat,/ jur-împrejur nemăsurat – eu mă lăsam respirat/ ca-n matca unui râu: torent în alergare şi desfrâu,/ iar timpul – asimetric – sublim între aripi ţâşnea/ din toate părţile vibrând şi întru-totul: deodat…/ zbor preînalt-nezburat : pretutindeni deschis,/ aidoma visului recurent prins de retină,/ într-un punct archimedic fără contur,/ dinlăuntru-adânc : lumină divină.”

Dincolo de funcţia transmisibilă a cuvintelor, poetul le resimte ca fiinţe vii, permutabile şi zglobii, ele având menirea de a fixa spiritul în structura poeziei: “Cuvintele/ (re-)nasc şi mor –/ prin legea internă-a (obârşiei) lor,/ din spatele ochilor, al frunţii şi-al gurii,/ ca nişte fiinţe vii – primordiale: zglobii,/ fluturând anti-entropic pe buzele tuturor,/ precum spiritul gnomic pulverizat atomic/ în structura/ versatilă/ a unei/ poezii.”

Până la urmă, imaginea poetică se descătuşează, purtând în sine forţa demiurgică a autorului: “Goneam/ cu fruntea-n/ soare/ călări/ pe cai/ de vânt,/ să smulgem/ clipei oarbe un zvon de melopee –/ ne distilam iubirea cea fără de cuvânt,/ sorbind-o luminoasă prin trup de curcubeie”.

Titu Popescu

Introducere la Addéndum – Gândul filosofic în cosmogonia sufletului

de Angelo Manitta

Poezie cosmică şi universală, poezie interioară şi introspectivă, poezie a expresiei poetice este poezia lui Dumitru Găleşanu, exponent de înaltă ţinută şi greutate în cultura românească a secolului XXI. În lirica sa domină gândul şi infinitul, ideea şi emoţia, comunicate cititorului prin intermediul a numeroase imagini, paralele, metafore şi simboluri. Prin intermediul cuvântului, poetul dă viaţă unei cosmogonii a sufletului de care cititorul nu poate rămâne decât fascinat. Acest univers este dominat mai întâi de toate de gând, adică de către minte, pentru a ajunge la o cunoaştere a omului mai degrabă filosofică decât ştiinţifică, aşa cum afirma Berkeley, potrivit căruia «toate câte aparţin cerului şi pământului, într-un cuvânt, toate corpurile care compun uriaşul edificiu al lumii, nu există în afara minţii».

Mintea este dominatoarea şi ordinatoarea Întregului, dar fără cuvânt nu există comunicare. Acest concept este exprimat foarte clar de Găleşanu, care afirmă că «gândul/ având un caracter/ abstract,/ cuvântul – ca instrument-al vorbirii, ne-a fost înzestrat cu bunul-simţ al măsurii;/ prin urmare – în fiziologia simţirii,/ limbajul nu-i nimic altceva decât/ *sensul* nemijlocit-al gândirii». Cuvântul-gând este *lógos*-ul grecesc. *Lógos*, termen care apare de mai multe ori în lirica poetului, este manifestarea gândului prin intermediul cuvântului, este legea universală care reglează cosmosul, este principiul activ al universului care generează viaţa. Gândul se poziţionează în faţa existenţei, un circuit îndeplinit în această colecţie de poezii, asemănătoare unui poem lung prin unicitatea tematicii ce se leagă în *continuum* cu celelalte publicaţii ale lui Găleşanu, propunându-şi ca obiectiv sondarea şi

pătrunderea inimii omeneşti prin intermediul unei poezii cosmice care implică întreaga Fiinţă în principiul universal al existenţei.

De la prima la ultima poezie poetul îşi pune diverse semne de intrebare: Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm?, precum în lirica având titlul *Ylem*, unde este reprezentat omul cu îndoielile şi certitudinile sale, cu idealurile şi slăbiciunile sale. De fapt, el doreşte să explice «de unde venim şi […] cum am ajuns până aici,/ la sânul materiei sub învelişul unui banal atom/ întruchipând Universul cu vasta-i arhitectură,/ ceea ce din originar noi am fost şi suntem/ în fond – ca structură : om-*şi*-natură». Ylem este subsanţa pură, este gândul și ideea, este omul, este drumul care creează «izvodind elementele firii – îngereşti oseminte/ prin tot ce-am fost, suntem şi vom fi : necuvinte–/ aşezăminte de suflet pulsând pe firul subţire-al creaţiei/ din inima unui Poem sălbăticit de cuvinte–/ un Poem conceput înainte de-a şti/ ce înseamnă Universul ştiut/ într-un gând/ început dinainte/ de-a percepe luminii textura,/ universul cuvântului : versul – măsura : ritmul : aversul».

Găleşanu, expresie a omului contemporan şi a omului universal, se îndreaptă spre descoperirea adevărului şi a propriei consistenţe prin intermediul filosofiei, pornind de la principiile filosofilor din Magna Grecia, proveniţi din Milet, din Eleea, din Agrigento, pentru a ajunge la o viziune mai complexă a lumii, care ar putea fi aceea reprezentată de Epicur sau de Lucretiu, Heraclit sau de Empedocle. Omul nu este altceva decât o dezordine de atomi, de atomi grei care îşi pun probleme, care reflectează, care au îndoieli pe care şi le rezolvă, şi care, în cele din urmă acceptă propria lor existenţă, pe de-o parte plecând în cautarea adevărului şi pe de altă parte a conştiinţei de Sine. Fiecare om îşi caută propria identitate şi fiecare o găseşte în propriul gând şi în propria minte.

În încercarea de a încadra poezia lui Găleşanu, putem face o trimitere la *De rerum natura* de Lucretiu, poet care considera atomul ca fiind principiu al oricarui lucru şi gândul ca fiind mintea coordonatoare a universului. Problema Totului şi a Nimicului e pusă în sens filosofic şi

poetic. Afirmarea vidului, după Lucretiu, e acel punct «în care nu există nimic; şi dacă ar lipsi acest lucru, corpurilor le-ar fi chiar interzis să se mişte» (*De rerum natura* I, 335-337). Este vorba în mod evident despre un vid metafizic şi filosofic, de care Găleşanu este conştient când afirmă că «un gol metafizic împărţindu-mă cerului/ în trupul iubirii pe portative măiestre,/ despuiat de aripi în-fiinţa tăcerii–/ viu-străveziu/ prin/ depărtări albastre». Vidul este deci o condiţie esenţială aşa cum este şi infinitul. Şi în acest caz poetul român se poate raporta la poetul latin. Pentru primul poet, infinitul (care apare ca fiind un loc «îmi pare că nu ne-am despărţit niciodată») este un concept filosofic care coincide şi cu finitul şi deci consistentul cu inconsistentul: «în sensul (ne)timpului–/ cu rădăcinile prinse la nesfârşit/ în adevărul cuvântului – în finit-infinit,/ sfidând închipuirea : născocitorul suprem». În schimb, pentru poetul latin «este imensă natura vidului, dar e sigură această profunzime luminoasă». Infinitul coincide, după Găleşanu, cu fiinţa supremă «cu luminile umbrei din-aparenţă,/ întru finit : infinit–/ că Unul-şi-Acelaşi interferează cu Altul,/ aneantizându-şi/ Ne-fiinţa/ [pururea/ Neantul]/ cum însăşi/ materia obscură/ se insinuează în mit–/ central : marginal – liniar : diacron…».

Conceptul de Sine, adică de Entitate, a celuilalt din Sine, coincide cu Motorul Prim al lui Toma de Aquino. Conform unui concept universal, într-o poezie care implică fiinţa umană, nu se poate să nu se accepte aceasta idee. Iar la Găleşanu apare acest lucru de la început până la sfârşit. Sinele este mai întâi de toate «lucrul în sine», adică esenţa. Dar dacă Sinele este şi «un flux şi un reflux de cuvinte» care se expansionează ca o magmă clocotitoare la infinit, Sinele este revelaţie şi permanenţă, esenţă şi expresie a «sentimentelor şi a uitarii», în realitate ia «consistenţă după modelul Făpturii/ ca Facere-cosmică-*în*-revelare-*de*-Sine, / supremă încercare – transfigurare-*de*-Sine/ a raţiunii înseşi/ divine.» Sinele coincide cu esenţa divină, cu acel motor prim al filosofiei tomiste.

Faptul că poezia este şi filosofie este ceva ştiut, iar poezia lui Găleşanu merge chiar pe acest drum, însă nu este deloc separată de emoţiile

omeneşti. Una din temele pe care poetul o prezintă este iubirea, o iubire universală şi cosmică, dar şi o iubire terestră şi tangibilă. Dacă, pe de-o parte autorul visează să scrie «o carte de iubire în care să-adun/ cu litere de aur : miraculoasă,/ de la un capăt la altul – imaginea/ nevăzută/ a lumilor», pe de altă parte, iubirea e acea iubire pământeană a raportului unuia cu celălalt: a iubirii «de om», «sigilat de flacăra visului». Aici expresia devine caldă, pasională şi familiară: «iubito – vreodată,/ ne lăsăm copleşiţi de simţământul iubirii –». Sau încă, poezia devine umanizată când poetul se adresează perechii sale: «frumoasa-mi frumoasă/ de dincolo de moarte,/ ad litteram – iubire/ tu mă rosteşti/ în cuvânt,/ într-un rest de lumină/ mă însoţeşti pe pământ […]».

Poemul naturii se transformă deci în poemul iubirii şi al sentimentului, al idealurilor şi al conceptelor care domină universul, în tentativa de a percepe viaţa în raportul etern cu moartea. Viaţa nu este altceva decât un semn de întrebare, dar această întrebare trebuie să primească un răspuns, iar răspunsul este alternanţa vieţii cu moartea, este consistenţa cuvântului care dă viaţă, cuvânt care nu este altceva decât «sensul direct al gândului», un spirit gnomic pulverizat în atomi, concretizat în poezie. Poezia devine deci scop al vieţii, permiţând să calce «moartea pre moarte călcând» într-un orizont logic şi inteligibil constituit dintr-un univers noumenic, care se îndreaptă către «metaforă şi vers,/ între avers şi revers».

Gândul şi poezia, universul şi omul nu sunt materie pură, sunt lumină. Universul este făcut din lumină şi întuneric, dar acest lucru permite omului să vadă propria sa lumină, în timp ce întunericul îi permite conştientizarea luminii. Efectele optice şi luminoase în poezia lui Găleşanu sunt în permanenţă prezente. Lumina apare ca fiind «trăită cândva», punând în evidenţă unicitatea sa. Chiar din acest motiv, în poemele sale acest cuvânt se regăseşte de 52 de ori, în timp ce cuvântul ‘întuneric’ doar de 7 ori, acest lucru indicând mişcarea continuă şi permanentă către lumină, către lumi transcendente şi luminoase, către un adevăr cucerit prin intermediul analizei elementelor cosmice, printr-un Lógos, un cuvânt universal, o esenţă divină, care dă consistenţă

eului, unui fenomen creativ care merge dincolo de limitele timpului şi ale spaţiului.

Spaţiul şi timpul sunt limitate pentru om, dar chiar ele sunt cele care permit să conştientizeze existenţa. În contextul unei *coincidentia oppositorum*, caracteristică filosofiei medievale, timpul coincinde cu non-timpul iar poetul e perfect conştient când scrie că se lasă efectiv transportat «între particule-stele,/ în spaţiul-fără-de-spaţiu […]».

Traseul poetic al lui Dumitru Găleşanu este clar, după cum rezultă din acest *Addéndum* care se află între filosofie şi poezie, între emoţie şi materie, între suflet şi corp, dar şi din operele sale precedente precum *Fugă spre roșu*, *Însemnele materiei* sau *Pe corzile luminii*. El parcurge traseul uman şi intelectual pentru a înțelege şi a revela celorlalţi sensul profund al existenţei, dizolvând acele îndoieli care l-au chinuit în viaţă, dând certitudini, certitudini provizorii care pot fi schimbate, însă oricum certitudini, pentru a putea îmbogăţi spiritul uman în definirea omului, cu capacităţile sale de a reflecta şi a verifica acele limitari ale universului pe care îl observă şi asupra căruia meditează în fiecare zi.

În **om** apare acel Sine, acel Dumnezeu care îşi cunoaşte propria limitare şi devine conştient, dar care percepe forţa şi valenţa de a fi o fiinţă cu greutate, care reuşeşte să domine şi să construiască, să reconstruiască şi să demoleze un întreg univers. Poezia lui Găleşanu, este tocmai din acest motiv fascinantă, pentru că împinge omul către vis cu aspiraţiile şi cele mai profunde dorinţe de eternitate şi de infinit.

Nu vom fi decepţionați citind aceste poezii, aproape mici tablouri-poeme, ci vom avea conştiinţa, şi o spunem împreună cu Lucretius, că «timpul în sine nu există, ci sunt chiar lucrurile cele care fac să nască sensul timpului, gândul a ceea ce s-a îndeplinit, petrecut, şi de ceea ce este prezent şi în final, de ceea ce va fi» (*De rerum natura*, I, 459-461), la care face referinţă poetul Găleşanu : «între paranteze de viaţă şi moarte – destin,/ de dincolo de timp – la judecata de-apoi/ înveşmântat în roşu invizibil mă-nclin/ dând socoteală privirilor tale, iubito–/ sub coperta groasă-a existenţei…».

Prin intermediul jocurilor de cuvinte, prin reflecţie şi emoție poetul ajunge la acel sens al calmului universal care îi permite să trăiască un echilibru perpetuu între suflet şi corp, între sens şi spirit, întru adevăr şi lumină pentru a construi acel ritm interior care face etern omul şi gândul său.

Angelo Manitta

Addéndum

Din
zori-de-zi
ea petrecea zeieşte lângă mine –
făptură subţiată de patimi şi de vânt,
cu elocinţa Lunei : fior îndepărtat –
inoculând tăria iubirii în cuvânt,
ea mă strângea de-a-ntregul
şi
numai
pentru sine,
între clar şi obscur – îngemănat
aidoma luminii de-un cer însingurat.

Astfel
sedus de aura ei genuină,
înmiresmat ca verdele pur – împărat
prin vămile de suflet – de-a lungul şi de-a lat,
jur-împrejur nemăsurat – eu mă lăsam respirat
ca-n matca unui râu : torent în alergare şi desfrâu,
iar timpul ~ asimetric ~ sublim între aripi ţâşnea
din toate părţile vibrând şi întru-totul : deodat´…
zbor preînalt-nezburat : pretutindeni deschis,
aidoma visului recurent prins de retină,
într-un punct archimedic fără contur,
dinlăuntru-adânc : lumină divină
întru
foamea
de lucruri –
dintru Sinea indusă pur,
între clar şi obscur : din real în-abstract.

Ea
mă privea
altfel de cum încă tânăr eram
sub clopotul cosmic ţinându-mi loc de culoare,
desprimăvărat ca un arc încordat alipit de retină,
prin graţia divină destins în-lumină,
alergând : ondulând
nemărginit,
înspre
locul
intim
în care
materia
devine a-pururea gând –
spre ceea ce-am fost dar nu voi mai fi,
destinul meu călător – sub dalbe cruci de lumină,
prin Graalul celest – infinit aşezând : infinit ondulând.

Ea
petrecea-n
zorii-de-zi pe lângă mine,
aidoma ţinându-mi şi loc de retină,
neîncăpătorul meu suflet `n-totUna era,
universul-Cuvânt replicând *substanţa* Sa,
Ah, trupul ei alb mă îmbrăţişa cu vederea!,
mişcare din mişcare fiindul `n-Abis luneca
prin versul : azur de(s-)mărginit de lumină,
de pretutindenea venind – spre nicăierea,
dintru ceea ce-am fost şi încă voi fi –
o dulce povară `ntru verbul “*a fi*”,
prin Lógosul fiinţei – rotund,
din ceea ce sunt pe pământ
şi [totuşi] nu voi mai fi
în alt-când,

între sfere virgine
mereu
adăugându-mă,
mereu
risipindu-mă,
mereu
adăugându-mă,
mereu
risipindu-mă,
mereu
risipindu-mă,
eu (…)

Adeverindu-se Sieşi

Sensul
discursului ontic
este propria *ştiinţă*-conştiinţă
a Fiinţei-ca-Fiinţă,
un lógos lăuntric
despre Unu-multiplu,
urzit cu migală
în limba
universală
a
Fiinţei,
în prae-(s)-ens
proiectat neştiut –
înaintând-*înaintea* cu propriul trecut
înspre-ceea-ce-pururi-este-în-Fiinţă,
adeverindu-se Sieşi dintru ne-Fiinţă.

Înspaţiat
metafizic
prin fiinţa gândită –
sensul discursului ontic
este propria-mi *ştiinţă*-conştiinţă
a Fiinţei-ca-Fiinţă,
dinlăuntrul Prezenţei –
un lógos lăuntric universal
prin Fiinţa gândită
ce subîntinde
eternul,
un
reper
absolut

înaintând-*înaintea*
a-ceea-ce-este-fiinţarea-în-Fiinţă,
paradisul – infernul
între real – ideal : omenesc şi ceresc,
din propriul trecut obiectivat actual
(prin Fiinţa gândită supraceresc)
adeverindu-se : Sieşi –
A-tot-Fiinţă.

Bunul simţ-al măsurii

Gândul
având un caracter
abstract,
cuvântul – ca instrument-al vorbirii,
ne-a fost înzestrat cu bunul-simţ al măsurii;
prin urmare – în fiziologia simţirii
limbajul nu-i nimic altceva decât
sensul nemijlocit-al gândirii,
din inima lucrurilor
izvodind
în
antract…

Cuvintele
(re-)nasc şi mor –
prin legea internă-a obârşiei lor,
din spatele ochilor, al frunţii şi-al gurii,
ca nişte fiinţe vii – primordiale : zglobii,
fluturând anti-entropic pe buzele tuturor,
precum spiritul gnomic pulverizat atomic
în structura
versatilă
a unei
poezii.

Gândul
având
un caracter abstract,
în spaţiul interior-al privirii –
iubita mea, într-un vehicul poetic te simt
cu sufletul, cu inima lui – în ultimă instanţă,

şi-ţi intru în timp cum un duh în văz-duh…
locul unde contemplu unica speranţă –
ca un preţios artefact
pe altarul inert
al iubirii.

Cândva… tu și eu

Prin
labirintul
de forme ambiental,
în iluzia optică denumită cândva «univers»,
disipându-ne umbrele noumenal –
între metaforă şi vers,
între avers şi revers (…)
Goneam
cu fruntea-n
soare
călări
pe cai
de vânt,
să smulgem
clipei oarbe un zvon de melopee –
ne distilam iubirea cea fără de cuvânt,
sorbind-o maiestuoasă prin trup de curcubeie.

În
ochii tăi sidefíi –
între pustii : azi marele nimenea sunt,
un fir de praf spulberat pe pământ
sau, poate, nu-s decât un intrus,
un concept de artă abstractă,
ca marele nimeni – un ins
ieşit în drum dinadins,
ultimul tău iubit
într-ascuns (…)
dar –
azi, oricum aş fi în ochii tăi sidefíi,
dintre pustii ▫ eu mă ridic şi plec…, învins

de adâncimi de necuprins : între avers şi revers –
o curgere-a totului spre nicăieri între metaforă şi vers,
într-o iluzie optică pe cărarea luminii trăită cândva,
denumită ironic de noi ca «*fiind*» ↔ «univers».

Continuum estetic

Un
poem –
în faţa propriei sale istorii,
înainte de a-şi proiecta destinul promis
în arealul concret-al imaginarului,
între realitate şi vis
ar trebui să înveţe
să-şi ia în posesie
invariantul mesaj
al iubirii celei înalte de om,
fără de care – prin lógosul firii,
întreg instrumentarul cuvântului scris
şi fondul estetic vor fulgura în abis,
astfel cum în faţa propriei istorii
însăşi natura se exprimă pe sine
prin arhetipul arhaic
al avatarului.

Un
poem
ca o fiinţă vie,
exotică
în faţa propriei imagini,
prin arhetipul cuvântului scris –
nu-i nimic altceva decât o umbră hipnotică
de unde sonore, imagini şi semne – codificate însemne,
o mişcare perpetuă-a vieţii în arealul poetic promis.

Un
poem,
echilibru tangibil

între formă şi sens –
nu-i altcumva-cum decât
limba poetului re/încarnată,
graţie acestui material-ideal
esenţialmente sensibil –
Eul
uman-însuşi
comprehensibil,
continuum cinetic-estetic
în fiinţa interioară-a lucrurilor
şi racordat la insidiile prezentului,
mişcare din mişcarea inexistentului –
o imagine-a propriei imagini reflectată
într-un continuum-al conştiinţei estetice,
exprimat a-priori sau posteriori ca durată.

Dizolvând ne-Ființa

În
văgăuna obscură-a ființei
cunoașterea ființei se mărginește cu ființa,
în adevărul ei transcendent-aparent
pulverizat imanent în prezența ne-ființei,
ființa-**ei**-însăși
se-mplinește cu Ființa (…)

În
văgăuna obscură-a ființei,
din punctul de vedere-al lucrului –
doar timpul își cunoaște adevărul lui,
prelungit infinit ne-marginii lui.

Originarul
ivit de dincolo de spații
în arhe-orizonturi de timp,
conexiuni de vis – ecuații,
în deschiderea axială-a lui
prin raportare la sens și durată –
un cuprins-necuprins,
cu neantul
lăuntric
deodată
surprins –
ființă-și-gând
în propria ființă intrând,
înaintând în prae(s-)ens.

În
văgăuna obscură-a ființei

cunoaşterea fiinţei se mărgineşte cu Fiinţa,
din arhe-orizonturi de timp –
fiinţă-şi-gând înaintând în prae(s-)ens,
fiinţa-Fiinţei în-gând
dizolvând ne-Fiinţa (…)

Dumnezeul golurilor

Forţa
nucleară tare,
forţa nucleară slabă
şi forţa electromagnetică – la care
alăturând în grabă şi legea gravitaţiei…-
o formulare-a guvernării materiei prin ea însăşi,
alimentând combustia gândului
într-un echilibru fragil –
realismul imaginaţiei
într-o paradigmă
sintetică:
$E = mc^2$ –
ortodoxia cinetică –
sau, într-altfel : paradoxismul spunerii Fiinţei
*a-**ceea**-**ce**-**este*** «fiindul însuşi» în suflul creaţiei.

Dumnezeul
golurilor
în focul mistuitor-al creaţiei –
ca suport lumilor tale aflate în transă,
Dumnezeul golurilor
sublimat într-un vers,
fără de care lumina ochilor mei –
să ajungă până la tine : n-ar fi avut nicio şansă!

Forţa
nucleară tare,
forţa nucleară slabă,
forţa electromagnetică
şi legea
nescrisă

a gravitaţiei –
întreg universul într-o formulă sintetică,
într-o paradigmă de netrecut fără de care
minunea lumilor tale de vis aflate în transă,
cu tot ce-nseamnă absolut-omenescul în ele,
precum lumina şi sângele – scurse din stele
de-a pururi : prezentul din trecut-viitor,
Dumnezeul golurilor însuşi
în spunerea Fiinţei
n-ar fi avut
nicio şansă.

Dumnezeul
golurilor,
iubito – cel fără de care […] lumina ochilor tăi,
s-ajungă până la mine : n-ar fi avut nicio şansă.

Epheméros

Zâmbetul
de stea
colapsată-indezirabilă,
într-o massă enormă de energii
gata să-ndestuleze depărtarea informă,
prin ironia sorţii adeverind înaintea
unui întreg absolut de cuvinte
întruchiparea de neant
în genunea prezenţei,
lumile omului, vii –
sămânţă
mirabilă
străluminată
de gnoza înţeleptului –
comprehensibil întru-a desluşirilor celor sfinte,
proiectând el însuşi eternul cu măseaua de minte.

În
zâmbetul tău
de stea colapsată
se clatină era-de-platină –
cu siguranţă există dezordine
prin cercul restrâns de cuvinte
din miezul fierbinte-al vibraţiei,
că-ntr-un grad de entropie ridicat
ne dislocăm treptat după datină,
prin gesturi rituale de lumină –
relicve efemere de ordine,
iar sufletul meu
izvodit
liber –

în graţia sferei – atotconţinător
printre nuanţe generatoare de sens,
precum un fluture spectral – distilat sideral,
stând gata să evadeze din ţesătura informă
într-o massă enormă de energii înalte
cu aripi destinse : abisale-învoalte.

În
spaţiul
cuantic universal,
transgresând necuprinsul –
la marginea lucrurilor dincolo de-azur,
sub semnul unui zeu învins – circumcis,
zâmbetul tău de stea colapsată : indezirabilă
alcătuind conturul zilelor albe desfrunzite de vânt,
în fapt – sub orizontul adevărului-pur,
în labirintul efemer-al cuvintelor
adeverindu-se gnoza-nţeleptului,
neîncetată creaţie-a érosului
pe linia vieţii,
ca într-o
sămânţă mirabilă –
văzută numai din diferite unghiuri,
străluminată adesea de măseaua de minte.

Ființiale

A-fi : sau a-nu fi?,
ce sunt Spaţiul şi Timpul?,
dar sensul existentului Firii şi nimbul?,
care este destinul omului
în Marele Univers?,
există un singur Univers?,
un Prim-Început
şi un Sfârşit-Desăvârşit
al Întregului
TOT?,
în care lumi
se va fi scurs
Timpul-însuşi-Trecut?,
există pururi mereu Alt-Început,
un capăt-a Toate întru Eternitate

Până
unde poate străbate
ochiul
vederii
din profunzimi
în această realitate?,
am putea număra toate
lucrurile din Univers?
Sau, în sens invers –
în structura
materiei
s-ar putea măsura cele mai mici entităţi posibile?,
sunt clipele vieţii unităţi de timp infinit divizibile?

Ar

putea exista
în viaţa mea – sau a ta –
un cel mai infim
eveniment
remanent,
ce s-ar putea-n viitor întâmpla
şi noi să nu-l putem observa?

Cât
de natural
cu
putinţă
ne vom apropria
autocunoaşterea
prin ştiinţă
întru Fiinţă-Ne/fiinţă?,
sunt şi alte fiinţe raţionale
în orizontul numit Univers?
Ah, iarăşi…, acelaşi…, mereu…
„a-fi : a nu fi” ↔ „a-fi : a nu fi”!,
până când respirările vieţii
se vor topí în epoca gri
a tăcerii eterne
cu-a lumilor
noastre
zădărnicii.

Dar tu,
iubita mea –
sprinţară ca argintul viu,
dacă n-ai fi cum te ştiu,
într-un târziu
m-ai iubi?

În

adevăr,
iată doar câteva
întrebări – esenţiale
problematicii Fiinţei,
în-aparent generale
sau non-definibile,
cum şi despre
rosturile
mele
existenţiale
ultrasensibile,
întrebări în legătură cu care
îmi amintesc exact ce-am simţit când –
aflat în preajma unor judecăţi de valoare
profund incidente în relaţia robustă
cu esenţele pure-universale,
întru ascendenţa
ideii de Om
ca subiect-obiect
abia întrezărit pe traiectul
coordonatelor spaţio-temporale –
fiecare lucru inert l-am catalogat cert,
potrivit selecţiei naturale consubstanţiale,
ca pe un număr abstract fără semn de-ntrebare,
dar : mai târziu, fără să ştiu… din pură-ntâmplare,
sub imperiul aceloraşi stări de spirit aparent banale,
ca oglindiri vii-factuale, latente, emoţionale-raţionale,
mi-am dat seama că – urmărind lămuriri fiinţiale,
în ordinea lor discursivă în desfăşurare –
eu nu voi găsi prea curând
răspunsuri finale
providenţiale.

Filosof al naturii

Ƥoemul ŋaturii
mereu mă surprinde –
în el totul se-adânceşte
iradiat de lucruri într-adevăr măreţe,
deodată cu trecerea şi ochiul miop subîntinde –
el se sprijină sincer pe umerii mei,
până şi cele mai simple dorinţe
sunt dovada impactului mirabil;
în arealul verde-al naturii
nu există distanţe în timp,
idei pline viaţă liber palpită –
chintesenţe de lucruri plurale,
însemne-imagini-avatari
mă surprind înflorind
în echinocţiul
măsurii.

Ƥoemul Naturii
încă tot mai mult mă ia prin surprindere
cu detaliile arhitecturii lui : prin ritul cosmic universal,
tot mai mult ajung să cred că undeva-cumva s-a ştiut
despre iminenta naştere-a omului, a mea sau a ta –
în antropocen cum ar fi (…) asimilat paradis,
într-al zodiei ţărânii străvechi manuscris
“*bun de tipar* sub vântul stelar”.

Dintotdeauna
având
inima
înclinată
spre veşnicie,

cineva îmi rostea
cu simţul comun-al măsurii
că sunt încă pe cale –
şi-mi pot explora propria viaţă,
dar eu…, aplecându-mi privirea
înspre realitatea adâncă,
nu ştiu să vă spun încă
dacă zilele mele nu şi-au ratat deja
ţinta compulsivă – spre stele,
ori dacă-n târziu : norocul cel orb
din pustiu m-a izbit
peste faţă.

Cineva
în preajmă venea
cu-o floare
de suflet
străvezie în mână,
precum un arheu se rostea –
atunci l-aş fi numit Dumnezeu –
din interstiţiile realului parcă venea –
din umbra nimicului, iar **el** – altruist –
cu nimic mai onest ca un martor funest,
tributar funciar păcatelor lumilor – cele mai grele,
dintre tenebre `nălţând privirea-i mioapă –
cu un surâs amar rostogolit în colţul gurii,
scrutând universul albastru al slovei
[un alt manuscris asimilat paradis]
şi-a pus apostila cu litere-aldine
mari de-o şchioapă
pe crucea
gândirilor mele
rebele,
adânc înfipte-n ţărână: “aici odihneşte

D. Găleşanu : poet cosmolog,
filosof al naturii”.

Geneză

La început,
înainte de spaţiu-*şi*-timp
a fost radiaţia,
un embrion
de energie-materie,
mai mic decât vârful de ac –
neînchipuit de compact-şi-fierbinte,
o singularitate fără de formă şi număr,
gata să explodeze şi să evolueze
în particule uşoare şi grele,
în infinite generaţii de stele,
asteroizi şi planete – exoplanete şi galaxii,
după modelul creaţiei sub pecetea ştiinţei,
împărtăşit azi şi de filosofii naturii –
ei înşişi îngeri abisali-ai conştiinţei,
ai nesfârşitelor taine : în binomul credinţei
săvârşind, între suflete moarte – suflete vii,
dintre inimi suverane survolând
întru “a fi ~ a nu fi”.

În
tabloul materiei,
un adevăr fundamental-sideral
subzistă prin labirintul clar-obscur
al realităţilor noastre : aparente-imanente,
de pe versanţi marginali se revarsă-mprejur
acelaşi rest de lumină – imponderal,
un continuum de forţe şi energii
latente : emergente
primenind cuvântul –
retina lui fantezistă.

Pe firul
de aur
semantic-al firii,
un creator singular de neatins –
precum verbul iubirii
înaintează neclintit în-cuvânt,
la îndemâna
oricărui poet
nomad pe pământ –
limitaţia care nu limitează,
de la facerea lumilor atât de vie poveste –
ca un poem abisal special conceput
întru ceea-ce-este "***este***".

Dinlăuntrul
limbajului
te privesc în ultima carte –
frumoasa-mi frumoasă
de dincolo de moarte,
ad litteram – iubire
tu mă rosteşti
în cuvânt,
într-un rest de lumină
mă însoţeşti pe pământ […]
Când nu vei mai şti cuvintele mele,
adeveritoarele de adâncimi şi-nţeles –
pe versanţii uitării : la cimitirul de stele,
pe versanţii uitării te-oi aştepta surâzând,
la cimitirul galactic de stele –
inimi suverane survolând,
vom înnopta surâzând
în ultimul gând.

Hyperboreea

Ideea,
chiar şi ideea
unui singur punct din omnipunct,
de îngerii lumii înşirat
pe tărâmul fantast
din Hyperboreea,
exprimă acelaşi
univers
natural,
pe harta
materiei
făcut să existe
în cvadratura mişcării –
precum o stare de spirit : miniatural –
prin spaţii abstracte de suflet,
relativiste.

Ideea –
lucrul binecuvântat,
îndreptăţit să răsară
din propriul său înlăuntru,
pe jugulara cuvântului
translatat din gură-n gură,
prin versul meu
înspaţiat
pe
măsură,
revigorat pururi-*în*-sine
ca act de infinitate pură.

Ideea – adâncime şi relief

în epopeea fiinţării,
sintaxă-a viului
înmugurit
la masa
visării –
palpitând liber
într-un buchet de metafore
din Hyperboreea.

Ideea
ca un tot unitar
separat
de nimic
într-un
interval
de absenţă –
nimic-din-nimic,
aparenţă-din-aparenţă –
sâmburele însuşi-al lucrurilor : cuibărit
în metafizica unui singur cuvânt – necuvânt.

Ideea –
întru logica vană
din Hyperboreea,
din-întotdeauna
devansând
prin
actul
mişcării
paradoxul
înţeleptului Zenon din Eleea.

Imagine

Privindu-i
portretul,
cineva observa
că imaginea înfăţişează
într-o ipostază flexibilă
de lumină sensibilă şi plinătate –
o eflorescenţă vie, prosperă,
a mărilor sale interioare
în continuă mişcare,
simultan generate
de spectrul
alternativei
între exces
de frumuseţe şi puritate –
că straturile profunde structurează
o *singularitate* : minusculă sferă,
a cărei misterioasă cinetică
rezidă în faptul că
universalul concret –
într-o circumstanţă naturală sintetică,
tinde să-şi păstreze echilibrul perpetuu
între posibilitatea distinctă – în ultimă instanţă,
de-a duce lucrurile până la capăt şi firul imaginaţiei
în deplin acord cu legile stricte-ale gravitaţiei.

Privindu-i
portretul
către infinitudine,
cineva observa că imaginea sa
în starea de graţie –
gata să se prefacă

în-Spiritul
însuşi –
estompa
teoria cuantică-a gravitaţiei,
ca posibilitate esenţială de acţiune,
de-a duce lucrurile până la capăt
în vastitatea nopţii eterne –
că aura aurei unduia prin însăşi imaginea sa
ca într-un joc fantezist : de la infinit la infinit,
în spectrul celest-al Vibraţiei.

Întoarcere în-Necunoscut

Gata,
nu mai aştept nimic de la tine –
tu – adorata mea ado®aţie,
liberi de orice
constrângeri
după marea deflagraţie,
din senin vom intra-n adevărata stare-de-graţie,
tu – floare-a clipei eterne neverosimil de verde
pe cale de-a mă corvertí nesfârşit în vibraţie.

În
mişcarea mea retrogradă,
liber de orice constrângeri
nu mă mai gândesc
la nimic
şi
nu mai aştept
nimic de la tine,
tu – care-ai plecat surâzând
în desişul elementelor constitutive,
luând sufletul meu de-a pretutindeni cu tine,
risipind pentru totdeauna zeul iubirii din mine.

Ah,
nici măcar
o particulă din universul real-virtual,
nimic din retorta materiei în mental-ideal
nu va fi rămas complet nemişcat
de suflul exploziei nemăsurat
în dragostea mea pentru tine –
neverosimil de albă lumină

căldură-a umbrei : vibraţie,
tu – floare-a clipei eterne
înmugurind în fundal […]
Pentru
ca
noi
muritorii să trăim
liberi de orice constrângeri –
îndepărtat înlăuntru : dilatat ***eu*** dintr-afară,
nesfârşite generaţii de stele – din renăscânde ruine,
în mişcarea lor retrogradă, trebuiau succesiv
să dispară.

Din
frunzişul
elementelor firii –
liber de orice constrângeri
mă re/întorc mereu spre trecut,
în retorta materiei prin neştiut,
în mişcarea mea retrogradă
ca într-un vis absolut,
tu – adorata mea
ado®aţie –
îndepărtat
dinlăuntru
pe punctul
de-a mă converti
în pură vibraţie prin incantaţie,
în firescul din veci nesfârşit-al stării-de-graţie […]

Tu, floare-a clipei mele eterne înmugurind într-un mit,
din dragostea mea pentru tine
zeul iubirii pulsând în destine –
dintotdeauna alături de mine : eonul uitării

din sine murit.

Joc optic

«Întunecând întunericul,
iată porţile luminii!»
Nichita Stănescu

În
plină
agitaţie-a nimicului firii,
atotstăpânitoare cuprindere la scara eternităţii –
în punctul de trecere prin actul creaţiei,
tot nu-mi venea să-mi cred ochilor
că şuviţele negre sângerând a lumină –
prinse-n părul tău ca nişte seminţe mirabile,
ca-ntr-o imagine pură înde-profund-a reităţii,
încă erau de strajă în faţa întunericului,
împiedicând arderea visului pe retină,
descompunerea lui
dincolo de tăcerea
preînaltă a stelelor,
înzidind bolta cerului – inteligibilă
de la îngeri încoace : din perspectiva uitării,
cum o reflexie vană în emergența ideii indefinibilă
prin chihlimbarul gândirilor mele imponderabile.

Şuviţele
părului tău
unduiau maiestuos prin lumină,
ciudatul lor umblet între cer şi pământ
dându-mi cumva într-un târziu de-nţeles
că am putea sfârşi cândva în profunzimi,
prin elocinţă divină în echilibrul perfect
al marelui-Tot : pură conştiinţă,
un antidot circumflex

la perimata rugină,
că fiinţa gândului
însuşi –
încremenit
în negura patriarhală-primordială,
şi-ar dezvălui sieşi propria fiinţă.

În
această
inedită realitate –
izbindu-se de pereţii fiinţei mele,
şuviţele părului tău unduiau în-lumină
cu aura aurei firii de sorginte divină,
cu infiniţii spaţiului-timp
în echilibrul marelui-Tot,
într-o unitate deplină
cuvântul însuşi
vibrând
în aceleaşi nuanţe
între sacru şi profan,
cum energia pură-n clipa de răspântie
mereu schimbătoare : dintru eternitate.

La
clipa de răspântie,
în plină
agitaţie-a
nimicului firii,
pe chipurile noastre
desfăcându-şi
larg aripile –
neagra
lumină
inversa

Timpul
într-un zbor fragmentat
din perspectiva gândirii,
cum energia pură-n logica bunului-simţ,
în-faţa întunericului : sub un cer hiperuranic –
cârlionţii tăcerii împiedicând
prin efemer descompunerea,
în chihlimbarul optic-al formelor umbrelor –
pe teritoriul cunoaşterii : răsărind asimptotic
destinul lumilor noastre
îngemănate.

Kathársis

1.

Ştiu bine
că iubirea noastră
se insinuează
ca întinderea lumii nesfârşită şi pură,
ca şi anti-lumea : dezmărginirea luminii
străbătând sacrul şi purul – nimicul […],
un perpetuum mobile veşnic izvodit
din propria-i natură.
Ştiu
bine
că vieţile noastre –
reciproc deschise aceluiaşi orizont solar,
absolut identice până la un punct-omnipunct
se actualizează continuu-discontinuu : plenar –
având rădăcini ascunse-n fiinţa-adâncă-a-Fiinţei,
profund implantate în vidul interstelar –
cu nuanţe fine de partitură,
lungimi de undă și gen
vag-omogen : destin-avatar.

Ştiu bine
că Fiinţa-*însăşi*-a-Fiinţei
transfigurează
până la contopirea deplină cu făptura divină,
cu luminile umbrei din-aparenţă,
întru finit : infinit –
că Unul-*şi*-Acelaşi interferează cu Altul,
aneantizându-şi
NeFiinţa

(pururea
Neantul)
cum însăşi
materia obscură
se insinuează în mit –
central : marginal – liniar : diacron,
dual neuron : prin câmpul entropic universal,
că-n arhetipul fiinţării subliminal
străluce nimicul – în ascendenţă,
fantomatica lumilor noastre
o m n i P r e z e n ţ ă.

Ah,
bate amurgul
iubirii,
o remanenţă –
fantomatica lumilor noastre prezenţă,
iubito : nu mai avem nimic de pierdut –
acum niciun rid, niciun vis, nicio spaimă
şi nici măcar iluzia sferei nu se mai schimbă […],
de obârşie nobilă – o metaforă verde ne sărută pe limbă!

2.

Pe
traiectoria
sensului unic,
metafizicianul-estet
încet-încet devenea viitorul
interesat acum de trecut,
plonjând cu anticipaţie
în Dicţionarul
simbol-al Naturii –
în care şi tu : onor-cititorul,
azi călător prin lume cu dorul –

în bucuria creaţiei propriei tale vieţi,
te proiectezi într-o stare de calm absolut –
purificat de emoţii : nemaiavând nimic de pierdut.

3.

Kathársis,
nobil construct
pus în-adânc-de-lumină
de Platon, Aristotel şi Plotin,
de S. Freud şi J.L. Moreno –
un lógos poetic prinzând rădăcină
prin ochii fosforescenţi ai simţirii […],
ah, încotro va curge de-acum liniştea?
Magia trăirii – paradoxal – înflorea
dintru acelaşi tremur sălbatic-empatic
precum poema nescrisă despre ultima stea,
cum respirarea de suflet : dragostea mea!,
întru-acelaşi izvor de energie pură
în subtextul tăcerii
indus de natură
prin
invizibil –
universului smuls,
un *slow motion* sincron-diacron
prin intermediul artei iubirii –
de noi mai presus : de noi mai presus.

Limerick

după Albert Einstein

„Dumnezeu nu joacă zaruri” –
nu iau în deşert cărările Domnului,
Eu doar visez cu trupul inert-infinit
prin grădinile
somnului (...),
Iar undele versului meu
donquijoteşti-charismatice
Sunt ▫ în absurd : fantomatice
linii de câmp,
bucle sau corzi,
noduri-verigi
sau ecuaţii
dogmatice –
Eviscerări
holografice,
scrise`ntr-o
latice-matrice.

Meditând - în jurul unei idei

Între
noi –
la mii de leghe depărtări
peste mări şi ţări,
natura genuină-a frumosului
nu poate fi decât
un punct infim de plecare,
ah, precis că pământul –
din pricina lui!,
în sfera
ecou
a poemului
tânjim după soare,
desăvârşind canonul
în sanctuarul albastru,
deplină – vie mişcare
sub crucea luminii
din inimi stelare.

În
aura
unei idei
de frumos
transpusă celest în cuvânt –
sub orizontul perfect-al vederii
născânde-arhaic din pulberi stelare,
mă-ntreb ce i-ar spune verbului ***sunt***
însuşi pământul : dacă-ar fi să rostească
în locul omului-Om făcut să gândească,
izvorând în azur stirpea lui îngerească.
Mă întreb : cititorule

de peste mări şi ţări –
având semnificaţia
curgerii timpului
prin
prisma
trecutului cosmic,
vecuind la ani-lumină depărtări –
ce i-ar spune pământul dacă-ar fi să vorbească,
despre *viitorul pământului* pe bolta cerească.

Predestinaţi
a vieţui pe pământ
cu aura Omului sfânt,
înconjuraţi de fapte precise,
dincolo de inimă şi minte
am certitudinea că
la facerea lumilor,
la distanţă egală
încrustate-n cuvinte,
au fost de faţă –
nu doar
A-toate-fiinţa
ca număr matematic abstract,
ci însuşi [arhaic] : sufletul meu şi-al tău,
drag cititor – cum spus-a de milenii credinţa,
(…) iar alături : filosofia, poezia şi ştiinţa (…)

Meditând
în aura unei idei
ca spaţiu natural de referinţă –
de la atom la atom,
de la Om la atom,
de la zero la unu,
la Unu-*ca*-fiinţă

iar apoi în-apoi
la
nefiinţă –
înmărmurit : abia mă ţineam de pământ,
pământul se ţinea strâns de mine-n lumine,
însumând zeităţii-Cuvânt veşnicul «***sunt***».

Ah,
undeva adânc prin lumine,
sub forma genuină-a verbului «*sunt*»
[imaginat arhaic şi în desene rupestre]
universul cognitiv-al existenţei terestre
copleşea universul abstract,
între noi mijlocind
nectarul şi floarea –
integrându-ne cosmic
în
aura
unei idei,
noi însumând
la infinit întrebarea
despre cum «va fi» pe pământ, până când
în cel mai mare miracol-al Ѳmului sfânt
se va lăsa… negreşit : cândva… înserarea.

Muzică pură

Având
nevoie de câte-un pretext banal
să intru-n relaţie cu energiile bunului-simţ,
dincolo de limpezimea trupului tău de femeie –
la fiecare impact involuntar dintre noi
pe lungimea de undă-a nopţilor : goi,
era esenţial mai întâi să ajung
pe solul virgin
al golul golului
însuşi,
între
sublim,
cuvânt-*şi*-idee…-
doar tu
care-mi ştii cum eu sunt
fără de jumătăţi de măsură,
numai tu, doar tu – care simţi
adevăratele mele dorinţi-năzuinţi,
însemnul reflex-al gândirilor mele –
astfel cum eu sunt : învăluit în astre de purpură,
un om-al nuanţelor fine – dez-limitat în cuvânt
(…) complet naufragiat printre sfinţi (…)

Dincolo de limpezimea
parfumului tău de femeie,
oricât de straniu îți pare – în timp ce urmez
destinul sângelui cald-al elementelor firii
cu energia totală-a bunului simţ,
fără
jumătăţi
de măsură

mă căznesc încă s-ajung,
înnemurit pururi de stele
între sublimul cuvânt-şi-idee,
la geometria perfectă-a lumilor mele
sub gravitaţia specifică nervului vag-al iubirii –
dualã structură : tu şi eu – vibraţie cosmică :
muzică pură.

Nu sunt utopic și nici modernist

Viaţa
mea
nu este decât
un semn de-ntrebare
într-o infimă aproximare
a unui vector-de-stare-ne/stare
în-afirmare,
un continuum cuantic atemporal
cu infinite dimensiuni şi conexiuni,
permanent ▫ inerent în mişcare,
un continuum poetic în artă –
ca trăire şi reprezentare,
nimic altceva decât
un concept
universal
în formare,
un loc
în care
spaţiul
însuşi
vibrează
cu viteza luminii,
printre linii de forţă spectrale
mistuitoare : între real-ideal,
fior al conştiinţei
matricial.

În structura
legilor universului –
nu sunt decât vector cuantic-de-stare,
infimă aproximare-a unui semn de-ntrebare,

un continuum poetic nesaturat de mişcare,
de proiecţii lăuntrice : însemne-ale firii,
interferenţe de spirit – materii,
tandreţe şi sunet, culoare,
izvodiri de departe –
un şir nesfârşit
de vii revelaţii,
divinaţii,
libaţii […],
iată profilul
în spaţiu şi timp
al sensului versului meu
[ca hieroglifă mirabilă durabilă]
în răsufletul veşnic-al pulsului cosmic,
strâns cu migală într-un poem dintr-o carte –
eu-însumi poemul armonizat pe de-o parte,
prin conexiuni de dor – infinite,
dintru spiritul şi litera legii –
sub semnul distanţelor
dintre noi abolite,
drag cititor –
un continuum poetic : dincolo de moarte.

Iniţiat
vertical tainelor firii,
în arealul cunoaşterii
m-am dedat sentimentului cald,
profund omenesc-al iubirii –
asimilând înţelesul – destin asumat
imaginii mitice : un ideal ancestral
făgăduit cândva
de marele zeu
omenirii.
Dar mai presus

de propria-mi ştiinţă,
împărtăşind ascendentul naturii –
urmând ritualul universal al iubirii
între legile omenescului firii,
trepte spre cer am zidit
dintru propria fiinţă,
învăluit de mister
am zidit
coborârea
adâncă-adâncă
întru originar […] infinit.

Departe
de oglinzile universului,
pe pământul făgăduinţei
învăluit de mister –
viaţa mea nu este decât
o infimă şi caldă
aproximare
de etern şi efemer,
distribuind omenirii
pe toate nervurile versului
propriul destin asumat ancestral –
prin câmpul meu nesfârşit de mişcare,
dintru cartea naturii statornicit în real
eu-veşnicind : înnobilat de culoare,
ca-ntr-un vector-de-stare/nestare
prin aura tactilă a Fiinţei,
un continuum poetic
în eonul ştiinţei,
în afirmare
prin artă – ca trăire şi reprezentare.

Ochilor ei

Mă
luau ades
prin surprindere,
ca un fulger tăios şi fierbinte
mă învăluiau – de la cap la picioare,
picurându-mi în suflet o dulce verzuie licoare,
armura propriei vieţi încrestând cu daurite săgeţi
asemenea stâncii `ntre valuri albastre sub soare,
învârstat ca prin farmec de vasta întindere […]
Ah, tu nepământeană prezenţă-latenţă,
necunoscutul din sinea vibrând!,
universul interior-al gândirii
exersând pe materia firii
iar dincolo de cuvinte,
între inimă şi minte –
alunecosul
gând
balansând
înapoi – înainte,
între real şi posibil
o mie de răni supurând
prin trupul caduc – impasibil,
ca o fiinţă scoasă din timp în invizibil,
precum un neant în mişcare – hipersensibil […],
precum un profet în pustiu : din sălaşul zilei de mâine
tapisându-mi carnea fericită
cu unda spectrală-a ochilor ei,
la scara eternităţii mângâiaţi numai de zei,
de absurdul iluziei
propriei
vieţi.

Ochii ei
adeseori mă luau
prin surprindere,
iar eu : când eram – când nu eram pregătit,
încordam arcul reflex-al simţirii
în fiorul abia încolţit-al iubirii,
fixând-o cum îşi fixează sălaşul un zeu,
nepreţuit minereu prin vasta lumii întindere.

Creionând astfel
povestea
ochilor ei,
minusculii zei
care-mi tăiau ades respiraţia –
ca un arcaş înzeuat cu săgeţi într-o limbă străveche,
înainte de-a mă trezi cu trupul dezgolit de-o arípă,
în străfundul percepţiei am avut brusc revelaţia
cum răsărea mugurul vieţii mele de-o clipă;
trupul ***ei*** unduia-unduia precum o umbră,
ah : şi cât aş fi vrut s-o ating neclintit!,
dar, braţul meu se topea ca o boare
între somnul de veci şi uitare,
în părul cârlionţat-al tăcerii
se topea infinit,
braţul
întins
pe spata
razei de soare!

Plouă cu vid

Plouă
cu ceaţă,
plouă cu somn –
`n văile metafizice de viu mă întomn,
într-o dungă de lumină plouă cu vid –
facerii lumilor largi ochi se deschid,
pururi aprinşi : pururi destinşi.

De
la facerea lumilor
vom fi curs lin – în aval,
în marea uitare-a timpului dus,
în *marea*-cea-*mare* vom fi ajuns –
dintru nevoia iubirii înfăşuraţi ideal
înlumirea divină, iubito, prinzând rădăcină
cum fiece muritor – un înger-al vieţii izbăvitor…,
într-un Lógos-al vidului primordial,
cu vederea oarbă-a închipuirii –
marele întuneric universal
împresurând fără capăt
nesfârşita lumină,
recurs
fără
drept
de recurs.

În
desfrunzirile
fiinţei
ochii lumilor noastre se-nchid,
în văile metafizice vaste plouă cu vid –

prin mine însumi plouă-ntunericul somn,
o, iubito!, departe eşti…, departe mă-ntomn
imaculat precum neaua în visul tău ancestral,
iar timpul : străjer lucid cu tâmpla albă la zid,
abia se târăşte viu într-afară – se desfăşoară
în cartea celestă-a Universului vizibil,
îndestulându-se cu aura misterului
din fibra interiorului meu
permanent construibil,
ca un zeu
unduind
perpetuu
energii matriciale –
pe lungimea de undă-a versului,
prin transcenderea multiplului într-Unu […]
veghind clipa străpunsă de verticala eterului;
prin văile metafizice antidogmatic plouă
din Fântâna Marilor Profunzimi –
de la facerea fiinţei-*prin*-fiinţă,
unde zilele mele se-nchid,
lumilor nouă
plouă cu vid.

Poezia lui Nichita Stănescu - *in rem*

«Cine cunoaşte, vede.»
Johann Wolfgang Goethe

În
siajul
mirării
e spiritul lui,
ca o umbră de aur
sfidând ghilotina uitării
pentru cine vede şi crede –
miraculos înainte-străvede
într-o sferă absolută-a visului;
undeva-n ceruri el aude şi vede
geneza materiei şi viul mişcării
în veşnică transformare-de-sine,
un flux şi reflux de cuvinte
cum o magmă fierbinte
accede `nalt în erede,
cine-nţelege –
vede!

În
verbul lui
de artist-modernist –
tot ce vedem
e doar masca de aur
a ceea ce încă
nu reuşim să vedem –
dar […] «cine cunoaşte, vede»
cum nimbul poetic străvede concretul uitării
mai adânc decât văzul prezenţa-ntrebării,

gândirea lui ne revelă geneza mişcării
într-un zbucium de Crist în-destinat infailibil
prin lucrul sensibil…, comprehensibil.

Poezia lui
Nichita Stănescu – *in rem*,
cu ochii ficşi-ai gândirii
la orizontul evenimentelor –
în configurarea materiei poetice
ne-ntreabă asupra sensului omului,
sfinţind universul în versul modern
ca un fel de-a vorbi despre fiinţa din-lucruri –
un portal prin care noi putem păşi în-etern
astfel cum într-o umbră de aur
de dincolo de spaţiu şi timp,
în fiinţa limbajului –
din
nevoia
interioară
a elementelor,
roşul-pur-vertical
devenind mereu altceva –
unduirea luminii desăvârşind patima,
viaţa Poetului însuşi : transformată-n Poem.

Poetul Nichita Stănescu – in rem,
în curentul inform-al răs/timpului factice –
printre noduri şi semne şi răsuciri de sens idolatrice,
ca un teritoriu de vis, cu suişuri nemaivăzute, galactice;
arta lui : filosofie-a spiritului : însuşi poemul-Poem,
un Poem-al necuvintelor cu care îţi poţi apropria
orice concurs de frumuseţe a viersului,
ca antidot sigur pentru veşnicie –
un Poem întemeietor în care

noi muritorii de rând
gândim şi creăm.

Poetul
Nichita Stănescu – in rem,
în adierea `ntrebării
prin abisul uitării,
sub orizontul
mişcător
întru
fiinţă –
un înger boem
peregrin pe pământ,
iar spiritul său ne-nfiinţă
ca neam şi popor trăitor în-cuvânt,
gândul-*ca*-gând întrupând
sub nevăzutele firii – nepieritoarea poveste
a tot ce-i viu şi gândeşte : căci pentru marele blond,
un gânditor care ştie să vadă
`ntr-a lumilor noastre infinită ogradă,
ceea ce gândul rosteşte-n limbajul gândirii :
fiindul este o spunere-a fiinţei
în gena conştiinţei… *in rem*!

Şi,
totuşi,
în matricea
limbii române,
ce poate fi mai curând
decât astfel de gând-surâzând?,
Nichita Stănescu – suverană prezenţă
în arta poetică : datorită lui
pe pământul făgăduinţei
suntem pururi

odată cu lucrurile –
prezenţă-a spiritului în-lume,
trăind împreună cu întregul Univers
infinitele lui adâncimi de neînţeles.

Şi,
totuşi:
«*Nu-l vede*
nimeni pe poet./
Unii nu-l văd pentru că
nu au vedere./ Alţii nu-l văd
pentru că nu au inimă./
în fine alţii nu-l văd
pentru că
nu sunt.»
[…]
p o e t u l
prin îndoirea luminii
remodelând chintesenţe de spirit
cu înţeleapta-i rostire a respirării de zeu […]
Un avatar voalat-al fiinţării dinlăuntrul meu –
de acolo de unde suntem
deodată cu lucrurile –
celebrând adevărul nes(u)puselor limbii mereu,
la punctul de întâlnire cu viaţa : cine-nţelege, vede
– cum **î n s u ș i** *în vechea cetate*, **Orfeu**.

Purificat în-Cuvânt

În
balanţa
verde a ochilor tăi
eu-ţi sunt mereu tot eu –
eliberat adânc din-Cuvânt,
acelaşi întreg versatil-pulsatil
rezonând maiestuos într-un sfinx,
un sunet-al sferei măiestre vibrând,
şlefuit îndelung [infinit] prin sirinx;
în pupila
luminii
ochilor tăi
sunt încă aici : doar *acum*-şi-*aici*,
sfâşiat ca-ntr-un gol de linişte sunt
ca un pustiu de foc ivit pe pământ,
o pală de vânt purificat în-Cuvânt

În
fiinţa
ochilor tăi –
întru-tot şi deodată,
fără dragostea mea pentru tine –
în Poemul naturii îndelung evocată,
ca observator dinlăuntru-al Universului
schimbând percepţia a-tot-*şi*-deodată
în catedrala sfântă a versului,
în tentativa mea filosofică
fără orizont –
pur și simplu
[ca om]
n-aş fi fost decât

cel mult o hieroglifă sau – poate – doar un fonon…,
o pală de vânt rezonând cu pupila cuvântului moarte,
tânjind inutil după limanul iubirii veşnic pierdut,
un fior pulsatil-volatil ţi-aş fi fost pe pământ,
ah!, ca un cântec de lebădă clonat infinit,
petrificat în-Cuvânt : într-o carte.

Remanență

«Omul se face om
pentru a fi Dumnezeu (…)»
Jean-Paul Sartre

Creaţia zice-se,
de la început de-nceput
în vidul intergalactic
ar fi prins consistenţă –
transfiinţială Prezenţă,
departe-departe de agitaţia Firii –
mişcare
învoaltă
a facerii
lumilor,
secvenţă
cu secvenţă
în transcendenţă
cu tot ce conţine într-însa:
de la neant absolut la esenţă –
fiinţarea de-a pururi în-Fiinţă
până la ultimul act
de conştiinţă.

Astfel,
universul
sensibil denumit «existenţă»
în revelare-de-Sine ca Permanenţă,
până-n locul în care
şi tu şi eu –
ca un
glorios
curcubeu

de trăiri şi uitare –
stăm agăţaţi de lumine,
de spaţiu-şi-timp şi de umbre –
însemne cereşti-pământeşti în mişcare,
deşi suntem-urziţi-dimpreună-cu-visul,
vedenii-şi-sunet izvodind fiecare –
flexibil-inert paradisul
lumilor noi,
ca o suavă chemare.

În
lumea
conştientă a formei –
creaţia, zice-se : ar fi prins
consistenţă după modelul Făpturii
ca Facere-cosmică-în-revelare-de-Sine,
supremă încercare • transfigurare de Sine
a raţiunii înseşi
divine.

Paradis şi infern
se contopesc în-etern,
`ntr-acelaşi Acum,
şi sufletul tern
alternând sinuos,
când în-sus când în-jos,
de la «eu-L» sacru la «eu» –
dulce-suavă absenţă-prezenţă
în-aparent glorios curcubeu,
rostit simultan în Cuvânt
între cer şi pământ,
graţie Fiinţei-ca-Unu
subînţeles de om-Dumnezeu.

Într-o

suavă
absenţă-prezenţă,
«tu şi eu» –
un glorios
infinit
curcubeu
dezvăluindu-şi
adevărata natură, esenţă –
însă, de dincolo de ceruri,
când Cel revelat încă se schimbă
în lumina conştientă-a formei,
numai fiinţa Lui ne rămâne
pur şi simplu
încrustată
veşnic pe limbă.

Simțeam nevoia să-ți spun

Simţeam
nevoia acută să-ţi spun
că de azi mă despart de cuvinte,
încercând să mă-mpart, să mă-adun
din tot ce-a fost rău –
a fost bun –
să-nţeleg
să dezleg
un alt fel de-a fi,
în liniştea lucrului să-mi pot iar zidi
un alt început pentru felul de-a fi,
viitorul-trecut din-*apoi*-înainte.

Mi-ar fi plăcut
să accepţi evidenţa
în prezenţa
acestui
proces
pe traiectul imund
al hazardului liber,
în virtutea căruia
fiece lucru rotund se purifică
înainte de-a păşi absolut într-o lume mirifică,
trupurile noastre strălucinând pre-înalt
din dorinţa de-a se topi cu tandreţe
în fibre cosmice de energie pură –
transfigurând clipa de graţie,
închizând amurgul-în-sine,
transmutându-ne unul în-celălalt.

Azi

noapte
iar am dormit
fără să ştiu în-târziu,
într-un un vis albăstriu
se făcea că eram înconjurat
de cohorte întregi, aurii, de cuvinte
care-mi fulgerau săbii lungi prin ochi şi urechi,
strigând că s-au săturat de stilul meu perimat, evaziv,
de savant prăfuit : alchimist-atomist – intuitiv-subiectiv,
şi mă ţineau dezgustate de mâini –
pretinzând că-mi oferă sălbatice
şi mai noi înţelesuri semantice,
gândiri şi imagini romantice,
schiţând planuri şi radiografii
pentru lumile omului, vii –
despre cum ar trebui
să scriu pe cer
poezii,
iar umbrele lor –
pe fundalul nesigur-al unui nor,
se topeau în-uşor…, se topeau necuvinte.

Ca
act
sublim
de conştiinţă –
poezia mea făcând
diferenţa
specifică
între artă-filosofie şi ştiinţă,
transfigurând esenţialul uman
prin gândiri şi imagini în-fiinţă,
din pântecul visului alb-albăstriu –
ca vehicul poetic descătuşat în-târziu,

simţeam nevoia să-ţi spun că de-aici înainte,
sub clopotul cosmic sângeriu de-a zeităţilor cuvinte –
aşa cum mă ştii : cu mine însumi
voi scrie-n starea de-a fi,
dinlăuntrul
sufletului
mă voi rosti :
tu – dincolo de cuvinte!

Sinele meu

Un
poet-al vederii
într-o realitate ultimă,
comprehensibil prin invizibil –
o umbră suspendată în roşu,
cumpănind penitenţe
faţă-n faţă cu utopia,
având apanajul
filosofului
în
căutarea
sensului
propriei
existenţe,
Sinele meu –
poet-al vederii înălţând
la graniţa dintre eu şi Non-eu
catedrale de gând în matricea versului –
o inimă de timp născătoare pe firmamentul universului.

În
rumoarea
facerii universale,
Sinele meu – un simbol
al inteligenţei cosmice, arhetipale (…)
ideografii lirice alcătuind
în toată splendoarea lor
emoţională (…), deşartă
cum însăşi imaginea vie-a lumii,
dintre reverii –
în

veci
renăscând
Poet-al vederii,
între limite naturale
desăvârşind (…), prin opera de artă.

Și totuși (…) actul meu liric de pietate

Oricât
m-aş strădui întru adevăr să dizolv
teoriile mele filosofice despre sensul vieţii,
ca încercare de fond în jurul cunoaşterii
prin înţelesul faptelor de fiecare zi,
am încă temeiuri solide să cred că
omul nu-i o fiinţă a neantului,
aşa cum în treacăt s-a spus,
ori simplă conştiinţă –
o creaţie a zeilor,
sau
un atom
de spaţiu-timp
împovărat de voinţă.

Faptul că
nu aş avea – chipurile –
acces direct decât la propria minte
nu mă face să cred pur şi simplu că
tot-ce-fiinţează-dincolo-de-mine
ar fi neapărat o iluzie,
omul-*fiindul*-fiind
împreună-cu-preajma `ntru-conştiinţa-de-Sine.

Chiar dacă-n aceste lumine,
experienţe lăuntrice
mă opresc uneori
la câte-o infimă confuzie
între adevăr şi fals,
atâta timp cât prezenţa ne transcende esenţa,
îndoiala rămâne actul cel mai sigur al aflării în-lume,

un răspuns la-ntrebare pentru mâna mea gânditoare.

De
bună-seamă
gândesc şi subzist
ca fiinţă-întreţesută-cu-preajma,
prin sinele lucrului permanent construibil,
mereu ex-pus existenţei mele finite ca om
prin adevărul stării de lucruri prezente –
nimic altceva sunt : sunt-cel-ce-sunt,
ireductibil condamnat să exist,
prin mine însumi subzist
precum un zeu infailibil
până la contingenţa
absurdă
a unui
gând fantezist –
un destin asumat responsabil şi liber
în devenirea mea ca om pe pământ,
dimpreună cu zeul din pulberi stelare ivit –
cum spiritul însuşi : oglindit în-cuvânt.

În
intuiţia
mea panteistă
punând în relaţie
gânduri precise şi fapte,
pornind de la faptul-însuşi-de-a „fi” –
dinaintea Lui moartea călcându-şi pe moarte,
în orizontul său logic, inteligibil –
permanent construibil,
omul subzistă şi-apare
un simplu dar al naturii,
într-un univers ciclic –

pururi
deschis,
împrospătat periodic
de energia pură-a unui „bang” oarecare,
în echilibrul măsurii – temei intrinsec
pentru lumi : nesfârşite lumi viitoare.

Şi totuşi –
oricât m-aş strădui să dizolv
teorii filosofice despre sensul vieţii
în aventura mea gnoseologică,
gândirea – prin actul ei liric de pietate
în jurul cunoaşterii universale străbate,
ca într-o singularitate fără exterioritate,
prin însuşi
timpul
fiinţării
în veşnic-Acelaşi străbate.
Ah : vântul uitării […] cum bate –
sub semnul atracţiei universale străbate
materia obscură într-un ocean de energie pură,
iubito – amurgul uitării […] cum bate
în tainicul fiinţei făcându-şi cuib,
ah, dulce-al vieţii mister
dinspre eternitate!

Totul începând altceva

O,
tempora!,
ca un animal înfometat
istoria îşi ascute dinţii de lapte,
prin lume : făpturi vii-ale materiei – noi
unul prin altul călătorind
în amintirea celuilalt,
fiecare înfăţişându-ne
sub diferite nume,
locuind
fericiţi
[…] adâncul-înaltul – smeriţi,
unicul spaţiu vital-astral-ancestral,
aceloraşi legi deferiţi : judecăţii apoi.

Nimic
mai simplu –
istoria
[magică prin natura ei]
ca un tot începând mereu altceva
pe avanscena răsuflării luminii dintâi,
prin actul creaţiei statornicind căpătâi
unui bulgăre-al vieţii rostogolit în real,
într-o plasmă subţire vălurit inegal […],
iar în fundalul ei : reversul medaliei –
o ispită despletită rătăcită în orbită,
cum într-o gaură cosmică
mărşăluind
pe pământ –
izvoditorul cuvânt
din-Cuvânt.

O, tempora!,
în pântecul istoriei condensat
visam să scriu o carte cât un regat,
o carte de iubire în care să-adun
cu litere de aur : miraculoasă,
de la un capăt la altul –
imaginea
nevăzută
a lumilor,
– imersia lor
prin conul de umbră
al fiecărui cuvânt : din prima secundă
până la ultima adiere de gând.

Amintiri
antediluviene
libere de trecerea
timpului,
într-un cerc
restrâns
de cuvinte –
din mintea-ce-minte
se propagă : în aparenţă
ca un semn de permanenţă
prin câmpul vag de imanenţă,
într-un peisaj terestru sfâşiat
de nemărginiri interioare;
la capătul orizontului,
atotcuprinzătoare –
augusta luminii
prezenţă.

Țărmul vast-al gândirii

Nu există opreliști
pentru
gândul
ce naşte mirabil şi speră
la faptul-aflării-în-lume,
acelaşi continuum etern repetabil
cum un alt univers într-o altă eră,
altfel : materia secătuită de timp
ar fi sfârşit
lamentabil
în goluri de veci – pauperă.

[…]
Clipă-de-clipă,
cu fiecare atom nedefinit
neantul te-ndeamnă să-i atribui
şi ultimul gând – iluzia vieţii,
ţărâna trupului cald
mai curând.

Dar,
la bursa de schimb a veciei,
prin aburii liniştii absolute
ca tot-oglindit-în-conştiinţă –
care mare iubire nu se în-fiinţă
din marea ei suferinţă : nestatornică fire?!

Ah,
nu socoti
inutil viitorul,
sub luciul secundei

noi rătăcim în trecut,
fă pace cu tine şi – speră
la clipa din veci efemeră! […]
Adevăratul ceasornic al vieţii
e însuşi-faptul-aflării-în-fiinţă,
simpla credinţă : un dor absolut
cum Sinea fiinţării-n propria fiinţă.
Nu poate fi oglindit-în-conştiinţă
ceva ce nu subzistă notoriu
sau măcar iluzoriu,
ireala prezenţă
pe aripa
zborului
pur fantezistă.

Pe ţărmul
vast omenesc-al
gândirii,
în unduiri de zbor
îngeresc,
îngenuncheaţi la tălpile sorţii
sub orizontul secundei şi-al morţii,
cum nu s-a pomenit – iubito – vreodată,
ne lăsăm copleşiţi de simţământul iubirii,
înlăuntrul celest pecetluit de flacăra visului,
oare : cât poate fi de-adânc infinitul în care
îmi pare că nu ne-am despărţit niciodată?!

Gândul
îmbujorat de-un atom –
chintesenţa
iubirii-de-om,
în umbra cuvintelor mele –
aidoma timpului smuls din netimp,

aprofundând aparenţa de la zero în sus
ca realitate sau numai ca o posibilitate,
încropind prolegomene despre adevăr
pe ţărmul vast al gândirii –
până-n treimea zeului,
pentru eternitate.

Univers închis

Însuşi
cuvântul –
un univers închis
într-un lógos poetic
pre-destinat paradis;
iar noi ne plimbăm
de la un capăt
la altul
prin el,
t o t u l
în-tot strâns-*în*-inel,
în marginea luminii –
zona limpede-a fiinţei,
ca şi cum am trăi şi gândi
ferecaţi ca de-o sferă pe ecranul firii – zeiesc,
aidoma timpului nud – suspendaţi într-un vis
pe-un fundal ontologic : labirintul conştiinţei.

Şi
toată
aventura pornind
în spaţiul terestru –
un corpuscul
minuscul
postulat
infailibil,
dintr-un punct
reversibil într-altul –
ca şi cum ne-am zidi
prin clipele reci şi târzii
în contingentul materiei

adâncul-înaltul măiestru
pe fundamentul de veci –
din-abstract în-concret
ca un pilon-al reveriei
în neantul discret,
pre-destinat
paradis.

Însuşi
cuvântul –
un univers închis : concretul promis
într-un lógos poetic destinat paradis.

În
locul
unde cuvântul
se desparte de vis,
ochii verzi
ai vederii
nemăsurat
se deschid,
iar moartea
drăgălaşa de ea –
sporindu-şi fiinţa
cu răsuflarea oprită,
ne sărută proaspăt pe gură
`n prezenţa luminii – abis,
eternul miracol : în stare pură.

Urzind înalturi măiestre de gând

Tu,
ca un vis
de neatins
şi subîntins de fiinţa pură
`ntr-a timpului despicătură,
urzind înalturi ca măsură
a verbului : cuminecat
din gură-n gură –
prin
câte
iaduri
vei mai curge
să-mplineşti a mea făptură!?

Ea –
ca un vis de nestins,
nuanţe roşii de foc păcătuia,
înmugurea veşnicia-ntre noi
cum o flacără sacră
a lumii de-apoi,
într-o surpare albastră de gând –
celebrând maiestuos facerea (…)

Numai
cuvintele ei defilând
la marginea somnului,
ca o rugă
înaltă
pentru
numele Domnului –
ah, cu verbul ei penitent mă făcea

s-o ascult – unduind mângâieri din alt-când!,
mai presus de zilele mele – roşul amurg luminând
până-n suflarea de gând – dragostea : facerea.

Urzind
înalturi
de gând
ca măsură
a verbului – sfânt,
cuminecat gură-la-gură (…),
coboară lacrima impură
`ntr-a timpului despicătură: –
prin câte iaduri
vom mai curge
împlinind a lui făptură?!

Ca
într-o
surpare de Neant,
din veci noi rătăcim – pelegrini,
urzind înalturi, iubito –
pe aripi
măiestre
de gând,
în prelungirea
luminii prescrise –
în inimi-large deschise
în forme albastre de crini.

Vacuumul (s)ensului

Umbra
luminii
în lumina umbrei –
senzaţia dintre somn și visare,
sublimă consolare-a clipei în care
ne plasează în lume hazardul,
supremă încercare deusiană
asupra gândului celui mai rafinat
eliberat de constrângere:
a gândi fiinţa fiinţei
conştiinţei –;
confiscat de limbaj
ca un corolar al creaţiei,
neantul mundan fluturându-şi stindardul
prin oglindariul viran al ne-fiinţei.

Înseriat
între viaţă şi moarte
prin convenţii gravitaţionale,
în re/considerarea structurii materiei
chiar locuind trupul ei – ca etalon de referinţă,
rămas obedient într-un recurs la infinit
faţă de neantul intramundan
oglindit în conştiinţă –
poemul
luminii
se va prăbuşi-n
el însuşi
deodată
cu lucrurile
astrale,

din sacrul
disimulat în profan –
ecoul imaginii sale coborând adânc
prin crăpăturile beznei cereşti virtuale
ca ondulaţie spirală prin starea-de-nestare
sau energie ubicuă caligrafiată şi catagrafiată
de Marele Anonim – expropriat de propria-i fiinţă,
într-un amestec pur de forme
existenţiale : universale.

Lumina
umbrei
din umbra luminii,
un adevăr poetic al (s)ensului
ca act esenţial-subliminal de conştiinţă,
în artă sau ştiinţă : în tot ce-l aduce
pe omul-ca-**om** la propria fiinţă
există un vacuum-al (s)ensului;
în câmpul gravitaţional
al fiinţării firescului,
tolba zădărniciei
distinge –
neantul
extramundan
de starea de neant personal
sau vid colectiv dăltuit de energia nimicului,
acolo unde însuşi timpul pare-a fi suspendat,
codificat într-un limbaj magic de unică folosinţă.

Vacuumul
(s)ensului,
născut din gestul liric
al stării
de neant

al poemului –
în quadratura clipei : empiric
pipăindu-ţi lumina de dincolo
de fiinţa difuză a nimicniciei.

Viaţa poetului –
la hotarul dintre poezie şi ştiinţă

Pe
marele front
intruziv-al gândirii,
deschis omenirii
în era conceptelor noi
despre materie-spirit
şi fiinţă-nefiinţă,
dincolo de
profunzimi –
destinul
lui
se consumă
în buna-credinţă,
precum un miracol smuls
[potrivit legilor frumosului]
din vârful peniţei unui artist boem,
el : cenzurând litera gândului
din sine însuşi gândit
ca ultim orizont
întru fiinţă,
într-un nostalgic Poem
despre universul infinit şi ostil,
modelându-şi materia de suflet a vieţii
la hotarul fragil dintre poezie, filosofie şi ştiinţă.

Având
aromele focului,
iar arderea lui sclipind în privire
la orizontul evenimentelor, fără sfârşire –

el crede-n armonia internă-a neştiutelor lumilor,
viaţa lui însăşi rosteşte-ntr-un nostalgic Poem.
Binecuvântând cu iubire paradisul terestru,
el se rosteşte prin noi şi-n afară de noi,
din propria-i abstracţiune de-a fi
ca şi cum ar veşnicí
dintr-un punct
infinit,
în sensul (ne)timpului
cu rădăcinile prinse la nesfârşit
în adevărul cuvântului – în finit-infinit,
sfidând închipuirea : născocitorul suprem.

În era
conceptelor noi
despre suflet ▫ conştiinţă,
pe frontul cunoaşterii deschis infinit omenirii,
viaţa lui sângerează în orizontul gândirii
ca dialog fascinant-al libertăţii trăirii.
Având aromele focului
şi naiva
credinţă
a fiecărui spirit boem,
într-un sacru-idolatru poem
neasemuit de frumos – întru fiinţă,
el ne contemplă destinul cu-azurul iubirii,
hotarul fragil dintre artă, filosofie şi ştiinţă.

Când
sensul este ţinta
în-fiinţa cunoaşterii : drumul,
la ce bun poeţi fără simţul comun al măsurii?
Sieşi captivi între ceruri de-a lumilor sfinte prisos,
pe teritorii fantaste [ei] rătăcind cu duiumul

cum după ploaie melcii ieşind în larguri – purii –
să cânte pre(a)înaltul : miracolul naturii,
regurgitând parfumul
în frenezia clipei –
ţinutul
nebulos –
nu vor afla copacii
din pricina pădurii.

Poetul
este altcineva decât noi,
ca într-un miraj viu al naturii –
un alt-cineva al simţurilor noastre,
ca un prinţ neasemuit de frumos,
fabulos în propria-i abstracţiune de-a fi,
însă – deşi rădăcinile lui sunt în-viitor,
prin agoniile noastre imaginare
având memoria focului,
el trăieşte
pururi
în noi
şi-n afară de noi,
în era conceptelor noi…
Binecuvântaţi cu iubire Poemul naturii!

Visând la nemurire

În
dorinţa
mea
de-a cunoaşte
cauza lucrului,
abandonându-mă lui –
momentului de graţie
pretins a-fi inaugural,
nicio lege-a fizicii
nu-mi venea
în sprijin,
şi
totuşi –
hotărât să aflu
până la capăt
adevărul carnal,
contra-intuitiv încorsetat
în timpul când voi pleca să renasc în-astral,
cu pleoapele sufletului : din largul bolţii cernite
exploram lumina umbrei mele nemărginite,
străfulgerând prin ea din propriul trecut,
în trupul materiei supus veşniciei
visând la nemurire neîncetat.

În
încercarea
mea
de-a afla
cauza însăşi a lucrului
prin golul etern absolut,
în timp ce observam cum

universuri-copil apăreau spontan din nimic,
în oceanul materiei eu devenind tot mai mic:
…un filosof-al naturii : persuasiv, revolut…
ca un zeu primitiv contra-intuitiv întreţesut
în viziunea stării-de-spirit,
visând la nemurire neîncetat –
îşi dezvăluia în-neştire
propriul trecut.

Numai
f i i n ț a
ne «este» : zicea,
n e a n t u l «nu este»,
el nu este decât
vierme sadea
în inima Fiinţei,
iar întru
adevăr,
în miezul
fiinţei conştiinţei,
câmpul de joc « e » chiar adevărul;
când el eşuează între vis şi realitate
să pună-n imanenţă golul-golului-însuşi
ne stăpâneşte liber-arbitru : misterul,
spiritul însuşi : (z)eul pur fantezist.
De aceea – îmi zicea –
într-un modul
existenţial optimist
din pustia umblătoare,
am dobândit condiţia spaţiu-timpului
prin trupul de lut reciclat absolut,
iar ca dovadă-a principiului antropic –
pur şi simplu
EXIST.

X la puterea ființei

În
afara
(sub)universului
subînţeles
de noi
până azi
a fi cel cunoscut,
de bună seamă-n puterea obişnuinţei –
ca întreg absolut : materie-spirit : început – neînceput,
fiinţă şi neant : fiinţă şi timp – viitor, prezent şi trecut,
nu există nimic decât alt univers, apoi un alt univers,
mereu un alt şi alt univers – la infinit,
într-un singular multivers:
în abstract definit
precum –
X
infinit
la puterea fiinţei.

În
logica
universului-ʘm,
fără gândirile – sufletul
şi inima – simţirile lui,
fără elementele strânse
în linii volatile
de câmp,
în masa
compactă
a unui
simplu atom –

nimica nimicului
din cele ce sunt pe pământ
n-ar fi prins legământ în cuvânt,
nimic deodată cu lucrul sensibil
comprehensibil : un salt infailibil
în logica firii universului-Θm.

În
logica
Θmului-ca-Θm,
atunci
când
vine vorba
despre mama Natură,
căderea materiei spre albastru sau roşu,
către un baricentru comun – universal,
de bună seamă încă persistă
o dublă măsură
a elementelor,
fiindul –
„l u c r u l”
fundamental
urmând o cvadratură
a inelului ştiinţei – relativistă,
în care domneşte suveran gravitaţia,
extensiile holografice-ale întregului-Tot
având în fundal, ca suport ideal entităţilor vii:
spaţiul-timp infinit atât cât cuprinde imaginaţia –
planete şi exoplanete, sisteme stelare şi galaxii,
un continuum spațial-temporal structurat –
iniţial – după modelul
unui simplu
atom.

În
teoria
cuantică
a gravitaţiei,
până şi misticul zeu
este mereu fascinat
de misterul creației
ca „lucru-în-sine” intrat
în puterea imaginaţiei –
în miezul singularităţii
ajungând la punctul
fără de-ntoarcere,
un punct
infinit
exterior timpului,
în vastul ocean
de realităţi
paralele;
în grade
nelimitate
de libertate
se lasă purtat –
unduind zigurat
între particule-stele,
în spaţiul-fără-de-spaţiu […]
prin timpul-netimp fără de timp,
cel mai mare miracol-al existentului lumii:
fiind : realitatea mundană – precum „tu” şi „eu”,
iar astfel misticul zeu – insolit curcubeu
printre avatarurile ştiinţei,
gravând gândul meu
la puterea
fiinţei.

Ylem

Substanţă
primordială
din universul arhaic zis *proto*-Natură,
un arhetip-al materiei în forma ei pură,
o supă densă neînchipuit de fierbinte
configurând elementele simple
în ascendenţele firii –
neutroni
şi
protoni,
electroni –
mişcându-se liber
la orizontul evenimentelor.

Un
ocean furtunos
de plasmă fierbinte –
într-atât de energic şi dens,
exploziv-invaziv peste măsură:
de neimaginat de om în cuvinte.
Ylem – chintesenţă de energie pură
se topeşte-n sufletul nostru Poem,
colosală arsură – dulce blestem
smulgându-şi cuvântul
din propria-i gură –
un
poem
încercând
să ne explice –
rând pe rând transformat
ca formă şi măsură `ntr-un soi de armură –

de unde venim şi […] cum am ajuns până aici,
la sânul materiei sub învelişul unui banal atom
întruchipând universul cu vasta-i arhitectură,
ceea ce din originar noi am fost şi suntem
în fond ca structură : om-şi-natură.

Tot
mai
palid,
mai înceţoşat
din *proto*-universul străvechi –
sângele nostru, iubito, zvâcneşte-n urechi
cum sunetul-ecou prin alchimii de suflet, stelare,
în lumina fosilă – izvorul matricial – se ascunde (…)
Ah, prin radiaţia cosmică de fond de microunde,
până la capătul timpului noi privim în trecut!,
până-n locul în care-n tainiţele gravitaţiei
fiorul nestins-al creaţiei şi-al divinaţiei
rescriu poemul lumii noastre caduc!,
până când misterul în profunzimi
inelul vieţilor noastre pătrunde,
de parcă zilele toate
desferecate
de-pururi, imunde –
s-ar destrăma în eter nesfârşit,
ca-ntr-un proiect reciclat într-un mit
menit a surprinde-n veşnic reversul,
dintr-o fărâmă de timp multiversul.

Ylem –
o substanţă pură
din era de foc – primordială
a unui Poem pe măsura imaginaţiei –
izvodind elementele firii – îngereşti oseminte

prin tot ce-am fost, suntem şi vom fi : necuvinte –
aşezăminte de suflet pulsând pe firul subţire-al creaţiei
din inima unui Poem sălbăticit de cuvinte –
un Poem conceput înainte de-a şti
ce înseamnă universul ştiut
într-un
gând
început dinainte
de-a percepe luminii textura,
universul cuvântului : versul – măsura :
ritmul : aversul.

Zbor
în decor
al Ideii-înseși-de-zbor

(…) de dincolo de timp –
celei
care a rămas (…)

Mişcarea
aceasta simplă-a elementelor
dornice să-şi afle chipul desăvârşit
în staticul materiei dilatat infinit –
mai curând
într-un gând,
prin clivajul
zborului cosmic al cuvântului
veşnic schimbător : urmează traiectul
aceluiaşi zbor al ideii-înseşi-de-zbor,
pe distanţe mai lungi decât lumina –
la rădăcina timpului-nud,
nepieritor.

Nici
trupul meu
nu-i altfel iluminat
de mişcarea elementelor
decât un tablou plin de culoare
străbătând universul prin teleportare –
un abis strecurat în uşor
precum rădăcinile vieţii
strâns ghemuite la soare,
într-un târziu –
alături

prin
neuitare,
iar inima mea : gânditoare
făcându-şi oficiul de gazdă
în suspinul fraged
de floare.

Străvechi
infinite generaţii de stele –
extensii din mine pierdute – fug dispersându-se,
privirile mele necontenit revărsându-se
lângă gândul cernut într-o palmă de lut,
un gol metafizic împărţindu-mă cerului
în trupul iubirii pe portative măiestre,
despuiat de aripi în fiinţa tăcerii –
viu-străveziu
prin
depărtări albastre.

Perpetuum zbor
în decor –
această
simplă
mişcare
a elementelor,
insepararea cuantică –
o imagine-a lumilor toate vibrând
prin zodiacul materiei : într-o surpare de gând.

Atât
cât am putut,
am încercat
să tac despre noi amândoi,
dar fiinţa tăcerii : a scris o poezie
pe-aceeaşi coală ~ virtuală ~ de hârtie,

ca o sentinţă – statornicită ţie de mister,
ah, umbră viorie – tu, vis al meu efemer!,
între paranteze de viaţă şi moarteˆ destin,
de dincolo de timp ▫ la judecata de-Apoi
înveşmântat în roşu invizibil mă-nclin,
dând socoteală privirilor tale, iubito –
sub coperta groasă-a existenţei,
`n lumina ideii-înseși-de-zbor;
prin deşertul
amintirilor,
`n această
simplă
mişcare
a elementelor,
pe portativul de astre –
va mai veni cineva să te întrebe
de universul […] iubirii cu globule albastre?!

În
golul
metafizic
aşteptând
minunea
ca un astru
locuit de poem,
între cuvinte orientale,
din spaţii pre-înalte siderale –
te sărut cu ultima literă : destin,
din zodiacul materiei viu-străveziu –
spre licărul coapselor tale divin
în roşu invizibil mă-nclin,
cu ultima îmbrăţişare
a nimbului
împărţindu-mă

timpului ▫ etern peregrin,
versul meu înnemurind universul : Amin!

Visul prins pe retină…

de Mihaela Malea Stroe

Autosituându-se pe hotarul fragil dintre poezie, filosofie și știință, Dumitru Găleșanu reiterează în volumul „**Addéndum**” teme și motive literare care l-au preocupat și în aparițiile editoriale anterioare („**Fugă spre roșu**”, „**Însemnele materiei**”): Geneza, Universul (macro și micro), Ființa, sinele, conștiința, timpul, spațiul, energia insului și cea cosmică și, nu în ultimul rând, iubirea, pe care o conceptualizează, o dezghioacă din emoțional, transferând-o în lumea – glacială – a ideii, gest pe care Titu Maiorescu i l-ar reproșa poetului, întrucât privează poezia de „condițiunea ei ideală”, de „simțăminte și pasiuni”. Sigur, este vorba de o percepție critică mai veche, între timp consumându-se și experiența modernă a ermetismului barbian de care Dumitru Găleșanu pare să se apropie cumva empatic.

Fără să fi procedat la o statistică anume, impresia este că, în volumul de față, accentul cade pe *vis/visare*, eventual *vis recurent*, „prins pe retină” – comparație, în poemul care dă titlul volumului, pentru timpul-zbor-„nezburat”. Sau, în „**Joc optic**” – „șuvițele negre sângerând a lumină” ale iubitei sunt în măsură să împiedice „arderea *visului* pe retină”. Or, când iubirea amurgește, „nu mai avem nimic de pierdut –/ acum niciun rid, niciun *vis*, nicio spaimă”.

În „**Limerick**” – după Albert Einstein, se conturează imaginea unui poet care, deși cu „trupul inert”, nu cârtește, nu ia „în deșert cărările Domnului” (interesantă nuanță, dobândită prin substituirea „numelui Domnului” din expresia consacrată: a lua în deșert numele Domnului). Neștiutele Lui căi sunt parcurse altfel, prin visare, prin unde lirice: „Eu doar *visez* […] prin grădinile somnului […]/ Iar undele versului meu/ donquijotești – charismatice/ Sunt – în-absurd : fantomatice/ linii de câmp,/ bucle sau corzi/ noduri-verigi/ sau ecuații/ dogmatice”. Este,

acesta, un alt fel de a călători: în vis, asemănător călătoriei bătrânei doamne Wright, din limerickul preferat al lui Einstein, pe o „cale relativă", cu dublu sens, între întuneric și lumină, o cale răsucită în meandre temporale.

Un spirit poetic, aici al lui Nichita, dăinuie și, dintre vămile văzduhului, „miraculos înainte-străvede/ într-o sferă absolută a *visului*/ undeva-n ceruri el aude și vede/ geneza materiei și viul mișcării/ în veșnică transformare-de-sine" („**Poezia lui Nichita Stănescu - *in rem***"). Visul-sferă, așadar, permite un fel de… anticipare (și) a trecutului.

Perechea din lume („și tu, și eu"), așijderi perechii primordiale, stă „agățată de lumine". Deși „urziți-dimpreună-cu-*visul*", cei doi, naturi duale fiind, „însemne cerești-pământești", nu pot recupera paradisul autentic, pot doar să-l substituie cu un surogat: „flexibil-inert paradisul/ lumilor noi" („**Remanență**").

În „**Univers închis**", „noi" – un plural care permite extensia de la cuplu la omenire, „ne plimbăm" prin „t o t u l/ în-tot strâns în inel" – spațiu limitat și delimitat, „ca și cum am trăi și gândi/ ferecați ca de-o sferă pe ecranul firii […] / suspendați într-un *vis*/ pe-un fundal ontologic : labirintul conștiinței". Visul-sferă pare a fi acum o capcană menită să încarcereze ființa umană, cu tot universul ei lăuntric, tot așa cum însuși cuvântul este univers încarcerat, închis „într-un lógos poetic,/ pre-destinat paradis". Totuși, acolo „unde cuvântul/ se desparte de *vis*", despărțirea este letală, întrucât permite morții „să-și sporească ființa".

Evocarea unui tărâm „fantast" (în „**Hyperboreea**"), străvechi și sacru, locuit, după spusele lui Pliniu cel Bătrân, de oameni fericiți, conduce, negreșit, și spre Hyperboreea subterană, spațiu de refugiu al ființelor trăitoare în vis, din „Hesperus" al lui Culianu. Se subînțelege acolo, din replica unui personaj, dacă reținbine un anume Horton, că ființele care nu reușesc să-și suporte visul, rămân niște „inteligențe nefericite". Prin urmare, starea de fericire este dependentă de oniric, de capacitatea de a purta „povara" visului. În viziunea lui Dumitru Găleșanu, ideea însăși

este „sintaxă-a viului/ înmugurit/ la masa/ *visării* –/ palpitând liber/ într-un buchet de metafore/ din Hyperboreea”.

Cât privește așezarea versurilor în pagină, „grafica” lor amintește de experimentul „Caligramelor” lui Apollinaire, dar, mai cu seamă în acest volum, Dumitru Găleșanu parcă stilizează piese de șah, construind o alegorie vizuală a textului. Regina și nebunul par să fie protagoniștii, regele, calul, tura, pionul – „personaje” secundare sau episodice. Cuvinte angrenate într-un joc al minții, într-o competiție semantică…

Mihaela Malea Stroe

Poetica lui Dumitru Găleşanu. Poezia Fiinţei ca Ego sau mnemotehnica – un discurs liric în transmodernitate

de Eugen Evu

Primele trei volume (o triadă!) -dintr-o elegantă serie cu versiuni bilingve(Editura Tracus Arte) a poetului vâlcean, au avut darul de a ne provoca la interpretare critică în cheia semiotică, prin chiar genul liricii sale, rostirea "iniţiatică-", discursul transmodern, v. Ion Popescu Brădiceni, - fiind impregnat de enunţuri- sentinţe- aphorii, toate puse-n pagini ca într-un seminariu ars- poetic- colocvial cu ţintă comunicantă într-o paradigmă experimentistă:inspiraţia este aripa geamănă a raţiunii, poetul fiind conectat la marile teme ale cunoaşteriinu doar intuitive, metaforice, ci macro-cosmice, filosofice, cosmolgice, astrofizice, geniul, Eul poetic (poieion) - fiind de fapt al Fiinţei transcedentale,(Lógos diafan dinspre Apheiron?)… (Eminescu credea la fel…) În pragul mileniului III, (d. H.) genialitatea de tip luciferic, conceptualizată de teoreticienii fenomenului Cunoaşterii cognitive- prin poiesus (creaţie virtuală, imitatio Dei), în dualitatea structurii recesive a omului-lumii (v. M. Florian). Trilogia se cere recitită şi are darul, iată, de a reitera blagiene Mirări – ca stare în fond a conştiinţei că Suntem- sunt, **omul** (**specia devenitoare**), cogitans, dar şi visător (Biomul!). Diferenţiarele divine… Pragmaticul Dumitru Găleşanu îşi ordonează, scriind, arderile etapelor, o face **cultual-cultural**, ingenios prin subtile parafrazări la axiome ce aparţin memoriei noastre chtonic-culturale…

"Scara" viziunii găleşeniene este piramidală, de sus (spectrul luminic, deriva spre roşu, etc.)-, spre interior (psiche) – "pe corzile luminii",- echilibrîndu-se prin regresiunea în memorie (Ancestral). Travaliul

transfigurativ este remarcabil în toate cele trei “tratate despre sine” ca sine al lumii. Inevitabil, alchimistul din fiecare, esotericul, animismul ş.c.l. – cumva ritos şi vitralic, ceremonial!, vine spre chimismul cunoaşterii actuale, gestul poetic al trilogiei fiind de fapt o Reconquista sincretică. Efectul colocvial (din solilocvial-magic al aceste poetici)este de a ne tulbura-întru-limpezire, cum Noica dixit, recte recursul la *Însemnele Materiei* (Matrice) – a ne înţelege, devenitori, pe noi înşine: comunicare elevată, decantatorie, recuperatoare prin harul poetic iradiant; între emisferele nous – rationem: **Deriva spre roşu**, sau spectralismul parafrazic la “roşul vertical”(¿) stănescian (¿?: Dumitru Găleşanu), sau paradoxismul contrariilor oppositorum – metafizic-antimetafizic… Marco Lucchesi, referindu-se la DumitruGăleşanu al volumului 3 bilingv, româno-italian, “Fugă spre roşu/ Fuggire verso il rosso” (Editura Tracus Arte, 2012) conspectează exact ars-po(i)etica sa, Modi res considerandi, al “*amiciţiei dintre poezie şi ştiinţă*”, aş adăuga, al Modalităţii pulsatorii “pioggia degli atomi lucreziani”,- poeziei sale, retro-oglindă întoarsă(caleidoscop ochean!) – ca la un Coelho (Magicianul n.n.), al rostirii “magico-oraculare”, în cheie transmodernistă…. “Găleşanu este poetul cosmolog”, observă just criticul italian. Iubirea (amorul) este în uman energia ce o numim Amor, care este: “în realitate, materia primă (Primordia, n.n.) – din care a fost creat universul” (citat Paulo Coelho), motto-ul volumului găleşanian. Lectura acestui splendid tratat de recompunere ne convinge, nu restrictiv, ci vibrant-empatic, că subţiata spre Diafan (spleen) a energiei subcuantice, Apheyron, scânteind ca în parabola lui Iov, a scânteierii din Lógosul divin (atoriu) – face dinamica rostirii poetului în actualitatea repliabilă a Literaturii: “Războinicul luminii” va fi în acest volum conectat şi aprofundat cuceritor - prin patos,- verva poieionică pură!, “practicianist”, la al doilea (Pe corzile luminii/ Sulle stringhe di luce - idem Ed. Tracus Arte, 2011). Un discurs al interconectării cu Sinele, recalibrant, cu Sinea Lumei, Găleşanu este “asuprit de esenţe”, cum aveam o sintagmă prin anii mei 40, iertat fie-mi autocitatul! Volumele biligve româno-italieneşti, vin însă pe constanta (sic) platoniciană, cum şi a romanticilor nemţi, ca şi Nietzsche, ori Søren Kierkegaard: spre

operă, dinspre filosofie! O ultra-luciditate unora insuportabilă (?) face jocul non-kafkian, al totuşi "metamorfozei" din amontele iraţionalului ce suie demonic spre conştient. Pot fi citate în această cheie, mai toate poemele volumelor 2 şi 3. *Ceva neutrinic luminousus, tahionic, incuantificabil* (!), *tremură infraseismic în poesia lui Di. Gi*. (Variantele italiene te fac să exclami: "Benetictus fructus tu, Jesus!!" Iată de fapt cheia întregii trilogii, sau Codesului aurea, a importantului Poet Dumitru Găleşanu! Dumitru Găleşanu NU nu este un metafizic, nici antimetafizic, cum Niki Stănescu: deriva spre roşu în Spectrul Lógosului (rogvaiv) – nu subscrie literar sau esenţial, legii lui Niels Bohr, premiatul Nobel, - inspirată din V.T.,- a ecuaţiei micro-macro-cosmului!

Intuition, iată modus-ul sistematic al poetului, psihanalitic, însă nu din sorgintea lui Ioan Teologul, sau Marchizului de Sade…, recte a "sfinţilor închisorilor"! Întreaga trilogie este triadică, neo-dantescă, un splendid Tratat optimist, reconstruction al "Guvernământului General al Genezei", vezi şi "Despre Fiinţă" (via Heidegger, nu) – a unui alt mare contemporan, Cristian George Brebenel!). Apropos cosmologia găleşaniană, ne vom referi altădată în context, şi la Max Scheler – "Poziţia omului în cosmos", sau la C.G. Jung (Imaginea omului şi imaginea lui Dumnezeu, Teora, 1997).

Poezia trilogiei este neo-dantescă şi prin aceea că este regresiv epopeică, sumeriană, divinatorie, în sensul-noima "spiritului ce se agită în uman". Prin poesia sa, Dumitru Găleşanu este un Trialist în grila Popper-Lorenz, situându-se,iată, în pleiada marilor noştri gânditori. Dacă Nichita a fost diogenian, plautian şi "mâncat de cuvinte", (Necuvintele, Unsprezece elegii, Argotice etc.) trilogia lui Dumitru Găleşanu rezideşte sanctuaric-transmodernist (!) mai degrabă enteleheic-noicanic, o incintă a Sacrului (v. Eliade- P. Culianu, n.n.), nu al căderii, ci al Celui coborât în profan: spre a-l reînălţa! Regresiunea la Emoţii în Multivers/ Emotions into Multiverse, (2010) – volumul de temelie al triadicei po(i)etici-filosofice, ne va face să primim darul cărţii sale ca într-adevăr unul coelholian, însă non apologetic aceluia, ci profund Românesc, post-Blagaian (!), actual.

Poetul este Mag, Teosof, Filosof, Savant şi Astrofizician. Sigur că erudiţia, suprasaturaţia de cunoaştere modernă, sunt complementare unei soteriologii ce nu riscă blamata categorisire sceptică a unei sociologii "a mistificării". Dacă nu ar avea chemarea, înnăscută, la temelia simţirii, stării Sale fiinţiale, Dumitru Găleşanu nu ar fi auzit de noi, cititorii săi, nici din "templul cărţii", nici de la "catedra" din care – ca un Orfeu înălţat din Mit la suprafaţa "labirintului purtat", caută în fond să o smulgă pe Euridice din tenebra (unei eventuale) complicităţi cu Hadesul… Dar poate fiara din om să fie îmblânzită, prin atare cunoaştere nouă,(intuiţie-raţiune-mistică-transmodernism) – şi poate fi eludată prin Poesie (imitatio Dei) – *La condition humaine*, stigma lui Montaigne? Ce va să zică "condiţia tragică", dacă nu contrariile ei, întru regenerare, eternă reîntoarcere? Poate va fi "**Însemnele materiei**" o critică a raţiunii impure? În mileniul re- numărat III, într-o lume "rezonantă cu anormalitatea" (Hugo Friedrich), şi spectrul "transcendenţei golite", într-o ruină a creştinismului – cum profeţeau exegeţii sec.XX, vezi Umberto Eco, Da Vinci, David Icke ş.c.l.) – poetul Galeşanu, oricât umblă pe registrele abstracţiunii şi sincretismul amplu, spectaculos, al unei noi revelaţii dinspre iraţional spre raţional, îmi pare a fi cel definit cel mai empatic- şi clar-văzător, de o semioticiană – cercetător absolut admirabilă în înţelegere- concizie şi patos coparticipativ- afectiv, ascuţit şi convingător, Cătălina Oana Curceanu, – de la Laboratorul Naţional din Frascati, Institutul Național de Fizică Nucleară, Frascati, Roma, Italia… După lectura trilogiei şi relectura eseului d-sale, dacă nu aş fi eu însumi om care scrie (şi) poezie, – cu puternic resimţite conexiuni sistemice la arta lui Dumitru Găleşanu, – aş sta mai retras în simplul-rozariu al Contemplării, al primirii poeziei sale, dificil ancadrabile unei filiaţiuni actuale. În anii în care Antimateria este vânată în giganticele instalaţii montane elveţiene…, cărţile lui Găleşanu pot fi colaterale tratate (logosfere) – pulsatorii în arta Noetică a emisferei Spiritului "coborât întru înălţare", enteleheic igitur?

Mitul care face inversând Eonul, dinamica non-hegeliană a lumei: ca Sine Univeral? Să recunosc este un fel de a mă bucura că înţeleg înalta experienţă a poetului Dumitru Găleşanu; sacralitatea ca şansă de

recuperare din profan, prin scurtarea Tăriilor – cu scânteile lui Iov, ale luminurei, rostirea magică-divinatorie-sieşi audibile şi taumaturgică, eventual netemătoare de abisal,… incredibil! – Aici, în coşmarul lui Emil Cioran, după Omar El Khayam, Albert Einstein şi Mircea Eliade and Petru Culianu.

Actul scrierii devine inevitabil unul automatic. Între starea de vegheraţiune şi cea de visătorie diurnă, starea a treia, a visului din somn, face dinamica pe care Freud o numea "mecanica visului". Experimentul filosofic-poezic al lui Dumitru Găleşanu este astfel aparent pragmatic, opinez că setul de op-uri oferit spre lectură şi comentarii, face un profil dens şi paradoxal transparent, trans-lucid!, a unui autor cristalic, în sensul definit de Odysseas Elitis, un "cristal care curge". Numai că această curgere este ardere: a etapelor, scrutărilor de Sine, cu obstinenţă a Însemnelor Materiei. "Pe corzile luminii", el comentează diafan ştiinţific, revelatoriu şi cu ţinta comunicării elevate, ceea ce "vede" sub oblada – scutul Marelui Anonim blagian. Erudiţia este în armonie cu ludicul empiric, autoexperimentist, rezultând o "zidire" de templu ce se arată senin, sanctuaric, în Vizionarismul său cumva poliedric. Preţiozităţile, astfel, sunt reflexe din Lógos, ale rostirii Dominată întotdeauna de empatie, de amor Dei.

În fine, vol. **Addéndum… cu versurile ca vase comunicante. Glissando. În-gând-durarea**. De la Platon şi Aristotel, via gnosticii-animişti, ocultismul, aserţiunile poetice, silogistice, redefinind, în fond, Cogito-ul în Mişcare nu are cum a evita sentenţionismul **Omului Îngândurat**, **îndurat**. În-gând-durate. Filosoful ludic-preludic Găleşanu, scrie holistic: fiece poem întrerupt doar de titlu, preia eseistic-explicit aceeaşi Temă; el vede Idei, cum memorabil scria Ion Vinea (Ora fântânilor). Cum? Cu ochiul multiplu, al Cuvântului, ca scânteie a lui Iov. Materia este Mater (Yang)- şi principiul ordonator transcendent, aşadar în dezacord cu scepticul total EM. Cioran, citez: "oricât m-aş fi zbătut eu în această lume (recte dimensiune a psihicului uman, n.n.!) şi oricât m-aş fi separat de ea, distanţa dintre mine şi ea n-a făcut decât să-mi mi-o facă mai accesibilă" (Pe culmile disperării). Prin setul anume

legat al poetului nostru, răzbate şi se clarifică enunţiativ şi chiar axiomatic, concluziv din Veacul cunoaşterii – dar şi al vârstelor deja arse,- o DIMENSIUNE a cincea! Spectralismul acesta ideatic duce la ideea de rogwaiv, la corpurile (energetice) ale astralului. După lecturile reluate, înţelegem opţiunea de rostire lirică, post- mantramică, post dadaistă (ce act de revoltă a Artei în catacombele lui zoon politikon), iar a cita din poeme, devine simplă retorică teoretizantă; cărţile lui sunt testamentare, toate îşi fac cupola din aceasta din urmă. Principiul *vaselor comunicante* este al textului – clepsidric, cum am spus. Graficismul formei ce afluează ca fond… Ideile "vizibile" se agită patetic, cu vervă Sofianică, dar şi Einsteiniană, în propensiunea lor de a se comunica – cumineca. Deoarece poemul se scrie SINGUR, este cel mai bine de transmis tot prin actul lecturii în singurătate, ci nu recitat în colectiv, riscând oralitatea, ci văzut cu "ochiul inimii" (Însemnele Materiei). Esenţele- idei sugerează extracţiile de sine ale substanţelor din natură: chihlimbarul, cenuşa… Decantări athanorice. Însă asta e o simplă metaforă, nu? Solicitat a îmi expune opinia, iată, risc eu însumi a comite prozaicul gest al vanităţii explicării Altui Poet-**om**! Borges scria că, de fapt, toţi poeţii lumii sunt o Unică Entitate! Să fie aceasta ubicuitatea Intuiţiei ce se agită, ca Spirit, în Specie? Captiv pasibil, cum Cioran, în paradoxul "sensului obiectiv" al lumei, (şi eului) – igitur fără noima vreunei finalităţi transcendentale?! Poezia lui Dumitru Găleşanu este spiralică aidoma celui mai antic semn – grafem al civilizaţiei noastre… fractalice. Că între rationem şi orfeic au loc fisiuni nucleare, e altceva: Ceva ce întrevede o evoluţie spre oracularul reactivat, al Fiinţei noastre probabil absurd "situate" contemplativ între "infinitul mare" şi "infinitul mic"… Magia- forţa energezică a unei astfel de scrieri constă tocmai în efectul de a o comenta poetizând, altfel spus parafrazic. În aceasta stă puterea Mirării ce animă discursul acestui poet. Aş mai adăuga că Găleşanu are o "panoramare" de tip montan, necum una a "vămilor pustiei", morganatice. Pentru că el descrie ce vede din chiar râul care este textul său!…

Poetica lui Dumitru Găleşanu interferează lumi paralele / fragmente diferite ce uneori se suprapun – în sens metafizic,- ori se întretaie prin

ignorarea cauzalităţii. Cuvintele pot fi reacţii în lanţ, explozii şi implozii de sonuri şi culori, poezia nefiind totuşi sieşi suficientă. El se întoarce spre interior cu fiece “gâtuire” subţiată a clepsidricului invocat. Regăsiri în fantasme egalând efemer imageria existenţei. Cumpănind-o. Poetul esenţializează, cum altminteri? Totul este ceea ce înseamnă! Are loc o degajare ciclică a noimelor legate de experienţă concret-spirituală.

Eugen Evu

Cuprins

Pagina de titlu
Foto autor
Pagină de tranziție
Motto — Martin Heidegger
Prefață I — Când imaginea poetică se descătuşează… (Titu Popescu)
Prefață II — Introducere la Addéndum – Gândul filosofic în cosmogonia sufletului (Angelo Manitta)
Addéndum
Adeverindu-se Sieși
Bunul simț-al măsurii
Cândva… tu și eu
Continuum estetic
Dizolvând ne-Ființa
Dumnezeul golurilor
Epheméros
Ființiale
Filosof-al naturii
Geneză
Hyperboreea
Imagine
Întoarcere în-Necunoscut
Joc optic
Katharsis
Limerick
Meditând – în jurul unei idei
Muzică pură
Nu sunt utopic și nici modernist
Ochilor ei
Plouă cu vid
Poezia lui Nichita Stănescu – in rem
Purificat în-Cuvânt
Remanență
Simțeam nevoia să-ți spun
Sinele meu
Și totuși (…) actul meu liric de pietate

Totul începând altceva
Țărmul vast-al gândirii
Univers închis
Urzind înalturi măiestre de gând
Vacuumul (s)ensului
Viața poetului – la hotarul dintre poezie și știință
Visând la nemurire
X la puterea ființei
Ylem
Zbor în decor-al Ideii-înseși-de-zbor
Postfață I — Visul prins pe retină… (Mihaela Malea Stroe)
Postfață II — Poetica lui Dumitru Găleșanu… (Eugen Evu)
Colofon

Colofon

Ediție digitală realizată în format EPUB.
Structură XHTML și asamblare tehnică: Dumitru Găleșanu.
Asistență editorială: Copilot (Microsoft).
Finalizare: 2026.

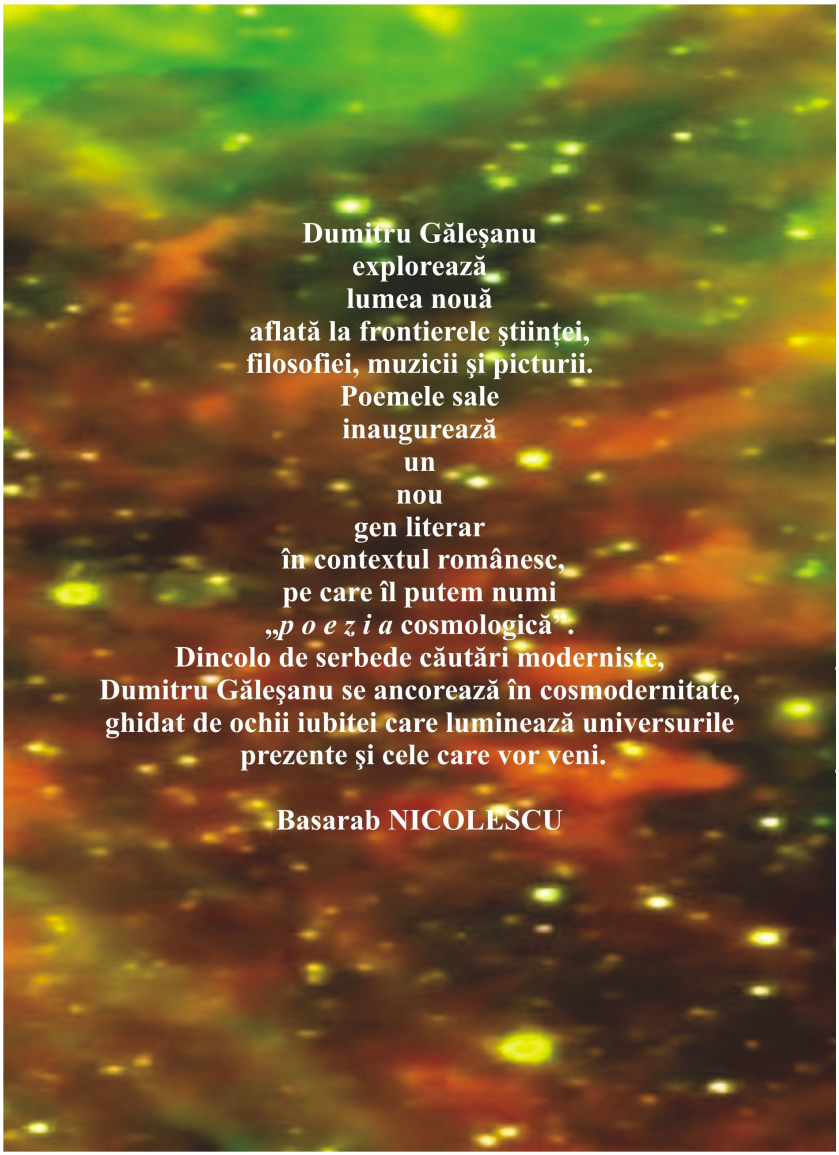

alt = "Coperta IV" />